

КАТЛИЙН КОРБЕЛ МЪЖЪТ ОТ СЪНИЩАТА

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Оживял сякаш от съня ѝ, той е изхвърлен на брега в една бурна нощ. Мъжът твърди, че името му е Рейф и че е изпратен да я спаси. Съвсем сама във фамилното имение на безлюдния остров Дженовив се пита дали Рейф не е причина за надвисналата смътна заплаха?

ПЪРВА ГЛАВА

Дженевив О'Шей Малъри се боеше да заспи, и то не защото се страхуваше, че никога повече няма да се събуди. Ужасът ѝ се дължеше на сънищата, които я спохождаха.

Точно преди пет дни Джен се бе върнала в старата къща и всяка нощ — в късните часове, когато Джен бе дълбоко заспала и напълно неспособна да потисне спомена за неприятните обстоятелства, довели я отново тук — кошмарът я връхлиташе.

Всяка нощ в непрогледната тъмнина Джен се будеше, обляна в сълзи и разтърсвана от ридания. Отчаяно се опитваше да изтрие от съзнанието си картините и звуците от съня. Дълбоко разстроена, тя бе убедена, че никога през живота си не е изпитвала подобно нещо в будно състояние. Все повече я обсебваше нелепата увереност, че сънищата не са само отражения на преживяна мъка, чувство за вина или отдавна преследващи страхове.

Всяка нощ тя се будеше с подозрението, че нещо в самата стара къща предизвиква тези сънища, нещо, дълбоко проникнало в дървото и метала, което най-сетне се бе освободило, за да я измъчва. Нещо, което я бе чакало тук, където баба ѝ и прабаба ѝ бяха гледали океана преди нея.

Джен стана от стария люлеещ се стол и излезе на верандата. Щеше да вали. Чувстваше приближаването на дъжда в поривите на вятъра, долавяше го в натежалия от влага въздух. Светът около нея потръпваше и шепнеше, облаците прииждаха на талази откъм океана.

Тя обичаше бурите. С удоволствие наблюдаваше как бесният вятър загребва вода и облива дърветата като мощен водопад. Небето сякаш се отваряше, земята откликваше, а Джен стоеше на верандата пред дома си на острова, собственост на семейството ѝ отпреди Гражданската война, и пееше.

Но не и тази вечер. Тази вечер бурята сякаш нахлуваше в нея, разтърсваше я също както и океанът зад мрежата на вратата! Сърцето на младата жена биеше учестено, сякаш в тревожно очакване. Дланите

й се потяха. Не бе в състояние да излезе, не можеше и да стои спокойно.

Не можеше да си легне и да заспи.

Джен отново хвърли поглед към небето, закрито от тежки облаци, през които едва се процеждаше лунната светлина, и влезе, за да се обади на Ани. Там бе едва осем часът, а Джен беше обещала. И тя никога не беше нарушавала обещанията към дъщеря си. Това бе присъщо по-скоро на Майкъл.

— Здравей, мамо. Там ли е моето момиченце?

Деляха ги четири хиляди и петстотин километра, но Джен долови как майка й прошепна на Ани да пази тишина.

— Късно се обаждаш тази вечер.

— Разхождах се по брега.

Джен усети тревогата в гласа на възрастната жена, преди тя да я е признала.

— Добре ли си, мила?

Джен познаваше прекрасно майка си, затова не се поколеба нито за миг.

— Добре съм. Наистина.

Майка й не знаеше истината. Нямаше представа, че само пет месеца след смъртта на Майкъл Джен бе престанала да скърби за него. Или може би изобщо не бе скърбила. Бе загубила съпруга си много преди самолетната катастрофа да отнеме живота му. Безпомощно бе наблюдавала как под натиска на властта мъжът, в когото някога бе влюбена, неумолимо се превръща в непознат, с когото не я свързваше нищо.

И когото тя харесваше все по-малко.

Както всеки ден от мига, в който полицията на щата Джорджия се появи на вратата й, Джен се опита да си припомни лицето на Майкъл. Правилните му черти, русата коса, искрящите кафяви очи и прекрасната усмивка, които очарователната й дъщеричка бе наследила. Но Джен не бе в състояние да извика образа му в съзнанието си. Лицето му избледняваше все повече и повече и с цялото си сърце тя искаше да изпита тъга.

Ала не скърбеше. Бе обзета единствено от страх. Ала не би могла да признае на майка си, нито на дъщеря си. Майка й никога не би я разбрала, а дъщеря й щеше да я разбере прекалено добре.

— Мамо? Познай къде ходих днес? Отидох да видя тюлените. Беше страхотно!

Въпреки разяждащото я безпокойство, Джен неволно се усмихна. Ани беше нейното дете, нейната приятелка. Безценен дар от провалил се брак. Най-важното нещо в живота ѝ бе доверието на това малко момиченце, преживяло вече твърде тежка загуба.

— Чудесно, миличка. Слушаш ли баба?

Джен си представи как дъщеричката ѝ сбърчва челце.

— О, мамо. Баба казва, че утре можем да отидем да поюздим. — Пауза, както винаги. — При теб всичко наред ли е?

Загрижеността, прозвучала в детското гласче, спря дъха на Джен. Малкото ѝ момиченце се тревожеше за нея. На Джен ѝ се искаше да сподели с някого как се чувства. Да обясни убеждението си, че е наблюдавана в празната си къща, че натрапчивите ѝ сънища носят скрит смисъл. Искаше ѝ се да можеше да обясни факта, че вместо да възстанови душевния си мир, тя бе обсебена от образа на синеок непознат, когото бе срещала само в сънищата си.

— Чувствам се чудесно, миличка. Имах нужда от спокойствие след цялата бъркотия около работата на татко ти. Нали знаеш...

— Да, мамо. И наистина се радвам, че дойдох тук. Само че...

Джен затвори очи в стремежа си да пропъди болезненото чувство за самота. Искаше ѝ се да проумее по-добре този нелеп страх, причинен от убеждението, че ще бъде изоставена, за да не го предаде и на малката си дъщеричка.

— Искаш ли да дойда при теб?

— Не, мамо — долетя бързият и уверен отговор. Изведнъж в тъничкото гласче се прокрадва тревога. — Радвам се, че съм при баба. Нали няма нищо лошо в това?

— Не, разбира се, миличка. — Джен притисна пръсти, към клепачите си, очите ѝ пареха. — Ти планираше това пътуване, от година. Чудесно е, че най-после се осъществи.

— И ти не си тъжна?

— Много ми е мъчно за теб. Но се радвам, че се забавляваш. Освен това ще бъдем разделени още само около седмица. А и знаеш уговорката. Да се обаждам всеки ден преди десет часа вечерта. Ако имаш нужда от мен, само кажи и ще пристигна с първия самолет. Разбрахме ли се?

— Да — в детското гласче се долавяше облекчение.

На Джен ѝ се искаше да заплаче.

— Трябва да се справим с това, малката ми. Двете с теб. Заедно.

— Винаги?

— Винаги и цял живот. Обещавам.

Настъпи мълчание. Ала Джен знаеше, че момиченцето не е напълно убедено.

— Но и татко казваше същото.

А татко вече го нямаше. Стомахът на Джен болезнено се сви и тя изпита внезапна нужда да погледне през рамо. В тази уютна просторна къща, където поколения от жените О'Шей бяха наблюдавали океана, Джен се бореше с опустошаващото чувство, че е напълно изоставена. Разговаряше с дъщеря си, знаеше, че майка ѝ е само на една дума разстояние и все пак не можеше да преодолее неочаквано завладялото я усещане, че е съвсем сама. Чувстваше се като шестгодишно момиченце, което отчаяно търси сред тълпата в магазина познато лице, обзето от зловещата увереност, че е изоставено.

Отвън вятърът започна да вие. Клоните на един от дъбовете зад къщата възмутено задраскаха по стената. Дочу се ревът на океана. Джен стисна очи, обзета от ужас. Съзнаваше, че щом разговорът приключи, отново ще се изправи срещу кошмара си. Когато странният сън започне да шепне от сенките.

— Още колко дни остават, Ани? — попита тя, защото знаеше, че не може да даде обяснение на дъщеря си също както и нейната майка не бе намерила подходящи думи, когато бащата на Джен почина.

Ани замълча за миг, но отвърна:

— Седем, мамо. Но ако искаш, бих могла да си тръгна веднага.

— Благодаря, миличко. Не е необходимо. Нека сега поговоря с баба.

Майка ѝ пое слушалката и попита без заобикалки:

— Успя ли да приключиш с уреждането на недовършените сделки на Майкъл?

Джен въздъхна.

— Не. Тъкмо затова избягах. Той е оставил истинска бъркотия. Разговарях с всички, като се започне с адвоката му и се стигне до банковите инспектори, и никой не може да сложи ред в сделките му.

— Е, вероятно ще се справят и без теб. А ти си почини на спокойствие.

— Да, мамо. Благодаря.

— Не исках да ти се случи такова нещо, мила. Никога.

Джен не можа да измисли подходящ отговор. В гласа на майка ѝ се долавяше напрежение, рязкост, сякаш искаше да каже много повече, но не можеше да се реши. За момент Джен се зачуди дали майка ѝ си е спомнила преследващия я от детството страх.

— Зная, мамо. Обичам те.

— Аз също, Джени. Пази се.

— Разбира се. О, мамо...

— Да?

— Някой от семейството участвал ли е в Гражданската война?

Джен чу прибоя и си представи как вълните се удрят в брега от другата страна на океана.

— Откъде ти хрумна подобен въпрос?

— О, и аз не зная. Прочетох нещо. За битката при Уайлдърнис, струва ми се. Говори ли ти нещо?

— Не, нищо — отвърна след кратко мълчание възрастната жена.

Майка ѝ никога не се бе интересувала от семейната история. Джен знаеше за собствената си баба по-малко отколкото за художниците от епохата на Ренесанса, които бе изучавала в колежа. Но бе длъжна да попита. Трябваше да знае, преди отново да потъне в съня, същия кошмар, който я преследваше всяка нощ, откакто спеше под покрива на „Седемте дъба“, фамилното имение на семейство О'Шей.

Трябваше да намери отговор на въпроса защо не скърбеше за собствения си съпруг, а сърцето ѝ се разкъсваше от болка заради мъжа, когото никога не бе срещала и който съществуваше единствено във въображението ѝ.

— Добре, мамо. Благодаря.

Скоро разговорът приключи и Джен с въздишка остави слушалката. Огледа къщата, която бе запазила с цената на непосилна борба.

Тишина. Спокойствие и усамотение, които бяха пълна противоположност на напрегнатата ѝ работа на брокер. Старите олющени стени, издържали и на ураганите, и на небрежността на

обитателите. Мебели, съчетани според вкуса на няколко поколения. История.

Може би къщата бе пропита с прекалено много история.

Може би именно тези отминали събития я преследваха. Бе сънувала този кошмар и преди, когато бе идвала тук, но от време на време. Не всяка нощ. Не я преследваше и през деня, не изникваше в съзнанието ѝ по време на телефонните разговори и разходките по брега, сякаш фантазията бе по-скоро предупреждение за бъдещето, отколкото бягство от действителността. Сякаш бе предсказание.

Джен поклати глава. Това е нелепо, помисли си. Аз съм делова жена, а не гадателка. Запазих къщата като място за усамотение заради прекрасния успокояващ шум на океана. А не от сантиментални съображения. И не защото е обитавана от призрак, с когото да общувам.

Въпреки това ѝ бяха необходими две чаши вино, за да събере смелост и да си легне. Навън вятърът поде нова тоналност и тревата засвири като оркестър от цигулки. Някъде в далечината се разнесе приглушен гръмотевичен тътен, примесен с рева на океана. Къщата изстена, сякаш отблъскваше поредния напор на бурята. Джен се сгуши под завивките и опита да се успокои.

Както винаги, сънят сякаш започна в ада.

Отначало само го чу, после долови мириса му, видя го. Дълго просторно помещение с неравен дървен под. Може би стар склад с високи зацапани прозорци и голи бели стени. Нямаше какво да заглуши ехото, нито да скрие от погледа тягостната картина.

Но Джен не забелязваше нищо. Сякаш не виждаше безкрайните редици от легла, покрити с мрежи против комари, нито проснатите на пода мъже, чиято кръв се просмукваше в дъските, не чуваше въздишките, стоновете, виковете. Не долавяше зловонието на смъртта, което като че попиваше в стените. Младата жена не спираше да отдъхне, макар престилката ѝ да беше изцапана и разкъсана от усилията, които ѝ струваше придвижването. Отметна косата от потното си чело и забързано продължи.

Трескаво се огледа. Отчаяно търсеше с поглед някого, преди да е станало твърде късно.

— Рейф — шепнеше отново и отново, докато се вглеждаше в изпитите лица на войниците. Сетне пак се втурваше напред. Молба,

молитва. — Рейф, моля те, бъди тук.

Дженевив О'Шей Карсън Малъри знаеше твърде малко за Гражданската война. Но Дженевив в съня имаше съвсем ясна представа, че се намира в Ричмънд. Знаеше, че годината е 1864, Лий и Грант се сражаваха за гористата местност Уайлдърнес. Битката неумолимо приближаваше. Младата жена виждаше безжизнени тела, ужасяващи рани, чуваше невероятни истории за осеяни с трупове гори. Знаеше, че Югът, нейният Юг, скоро ще загине. Ала точно сега не я беше грижа.

— Рейф! О, Господи, моля те...

Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя се вкопчи в широката си пола и продължи да тича, стъпките ѝ отекваха, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, изпълваше я злокобна увереност. Знаеше, че той е тук. И се боеше, че няма да го открие навреме.

— Джен...

Дженевив рязко спря. Той беше тук, подпрян на стената в ъгъла. Дори не беше настанен на легло. А раната очевидно беше тежка. Джен извика, прониза я непоносима болка, сякаш изтръгнаха сърцето ѝ. Наведе се към мъжа, обхвана пребледнялото му лице.

— О, любов моя...

— Благодаря на Бога, Джен — промълви той с измъчена усмивка. — Наистина си ти.

Тя долови миризмата на барут по дрехите му, сладникавия аромат на уиски, което му бяха дали за успокояване на болката. Чу как той агонизира за всяка глътка въздух. Ала виждаше само очите му, прекрасни небесносини очи, които я бяха запленили. Високите скули, волевата брадичка и гарвановочерната коса, в която толкова обичаше да заравя пръсти. Разтърсена от ридания, Джен привлече ранения в прегръдките си. Знаеше, че не би могла да направи нищо друго. Знаеше, че нейният свят е безвъзвратно унищожен.

— Не умирай — умолително прошепна тя и притисна главата му към гърдите си. Нежно погали влажната му коса. — Моля те, любов моя. Не умирай.

— О, Джен — промълви той и се усмихна. Притисна с ръка корема си, сякаш да задържи още миг живота, който бавно му се изплъзваше. — Няма... да бъде... толкова лошо...

Сълзите ѝ се смесиха с неговите и покапаха по пода.

— Не мога да живея без теб.

— Няма... да се наложи, момичето ми. Всъщност... аз никога... няма да те изоставя...

— Ще ме изоставиш и аз няма да мога да го понеса.

Тя го притисна по-плътнo към себе си, сякаш да го защити от смъртта, да му даде сила да превъзмогне ужасната болка. Няма... Никога. Обещавам... И в следващия миг беше мъртъв. Нейният съпруг. Нейният живот. Беше я изоставил точно когато най-много се нуждаеше от него.

— Не, Рейф, не! Върни се при мен!

Джен се стресна и се събуди, обляна в студена пот. Трепереше. Ридания разтърсваха тялото ѝ. Никога не бе плакала така за Майкъл. Бурята вилнееше с пълна сила, гръмотевици раздираха нощната тишина, светкавиците приличаха на отблясъци от артилерийски снаряди. Къщата тръпнеше, дърветата пищяха. Някъде се удряше капак на прозорец, лампите бяха угаснали.

Джен се изправи с усилие. Не можеше да остане в леглото. Не можеше да лежи спокойно, след като все още усещаше тежестта на главата на мъжа върху гърдите си, чувстваше как животът се изцежда от тялото му.

Знаеше, че причина за кошмара е чувството за вина, което изпитваше, задето не скърбеше за Майкъл. Страхът, че ще бъде изоставена, я преследваше от детството и отново се бе завърнал по ужасяващ начин. Бе загубила толкова близки хора — баща си, съпруга си, най-добрия си приятел Еди, удавил се, докато се опитваше да я измъкне от езерцето, когато тя бе седемгодишна. Но каквато и да беше причината за тези сънища, Джен изпитваше непоносима болка заради смъртта на мъжа и крачеше из къщата, която стенеше сякаш в агония. Сенки се виеха и пълзяха по стените. Зад дюните океанът ревеше, бурята блъскаше в прозорците. Звучите напомняха на Джен за грохота на сражение. Беше съвсем сама и все пак можеше да се закълне, че я следват стъпки, а смъртта сякаш витаеше наоколо.

— Достатъчно — рече високо, ала не твърде решително. — Време е да направя нещо.

Може би къщата пазеше някаква злокобна тайна. Или пък старите вещи, събирани на тавана от дълги години. Е, като че ли беше

време да разреши проблема. Ще се качи на тавана и ще претърси за призраци.

Нова светкавица раздра небето. Джен подскочи, сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— След минутка — окуражи се тя. — Само да изпия още чаша вино и да погледам бурята.

Страхът победи. Джен излезе на верандата и остави дъжда да отмие задушавания я ужас.

Със страховит грохот и съсък по повърхността на океана се плъзна светкавица. Огромните дъбове, дали името на къщата, се клатеха и удряха един в друг, сякаш в опит да се освободят от вятъра. Мъхът, покрил стволите, танцуваше в тъмнината като хиляди полудели духове. Сенките побягнаха под блесналата синьо-бяла светлина и Джен затаи дъх.

Там, на брега.

Имаше нещо.

Нещо помръдна.

Младата жена притисна ръка към устните си, гъстата и червена коса залепна за челото и тя я отметна също както в съня. Сърцето ѝ биеше толкова силно, та сякаш заглушаваше тътена на океана, страхът я изгаряше отвътре.

Блесна нова светкавица и Джен го видя отново. Тяло. Тяло на мъж, проснато на половината път от къщата до яростно настъпващите вълни.

— О, Господи — изстена Джен и се огледа, като че търсеше помощ. Ала знаеше, че е съвсем сама. Никой, освен нея, не живееше на острова. Само в Дружеството за защита на природата през деня имаше хора. Джен беше наследила острова и не бе направила никакви промени, за да запази богатата екосистема. А пък и на нея самата така ѝ харесваше. Досега.

Непознатият помръдна съвсем леко. Джен съзнаваше, че няма време за размишления. Грабна вълнения си шал от закачалката и се втурна навън.

Пясъкът беше мокър, вятърът яростно я блъсна, разроши косите ѝ. Светкавиците плъзнаха търсеци пръсти, но не я откриха. Тя се спъна, едва запази равновесие, но продължи да тича към проснатия мъж.

Голия мъж.

Джен спря за миг изумена. Огледа брега, но никъде не се виждаше лодка. Нито останки от разбит самолет или кораб. Как ли бе стигнал до острова? Нямах значение. Той беше ранен. Джен се наведе и го обърна по гръб.

И рязко се изправи с вик.

Мъжът, който лежеше в безсъзнание на брега, беше същият, когото бе прегръщала в съня си.

ВТОРА ГЛАВА

Не беше необходимо той да отвори очи, за да бъде сигурна. През последните пет нощи го бе притискала в обятията си, бе галила косата му, обгръщала с ръце гърдите му в стремежа си да задържи живота в тялото му със силата на волята си. Но имаше и нещо повече. Увереността, че познава това тяло. Бе му се възхищавала, отначало срамежливо, с тайно обожание, наблюдавайки го крадешком над ветрилото, после по-смело при няколко танца. А после...

Господи, какви мисли се въртяха в главата й?

— Станете — необмислено заповяда тя, без да помръдва от мястото си.

Мъжът като че ли не я чу. Проблесналата светкавица й разкри причината. На лявото му слепоочие имаше дълбока рана. Джен мигновено се наведе, сякаш водена от необясним инстинкт.

— Не умирай — помоли тя и плъзна ръка по голите му гърди.

Усети колко е студена кожата, мокра от сипещия се дъжд. С треперещи пръсти докосна врата му и усети едва-едва долавящия се пулс. Джен се бореше срещу всепоглъщащата увереност, че познава това стройно атлетично тяло така, както се познава тялото на любимия. Опитваше се да прогони злокобното видение как погребва този мъж през един горещ и задушен летен ден, когато дори птиците бяха замлъкнали, поразени от жестокостта на смъртта.

— Моля те — отчаяно изхлипа тя. — Трябва да ми помогнеш.

Мъжът не я чуваше.

Джен се огледа отново, търсейки захвърлена на брега дъска или сал, на които би могла да извлече безчувственото тяло по дюните. За миг й се стори, че зърна някаква светлина зад къщата, но трябва да беше отражение в счупена бутилка или захвърлено парче стъкло. Беше съвсем сама на острова, нямаше на кого да разчита за помощ, а трябваше да премести Рейф от брега. *Рейф*.

Тя сведе поглед, поразена от собственото си предположение. Вече му даде и име. Господи, нима започваше да халюцинира? Нищо

чудно следващия път като се огледа да открие, че е облечена в кринолин. В крайна сметка Джен призова на помощ знанията си по оказване на първа помощ. Успя да вдигне човека до седнало положение. Уви го в дебелия шал и започна да го влачи по пясъка.

Бурята отминаваше, ала дъждът продължаваше да вали, ставаше все по-студено. Но тръпките, разтърсили Джен, не се дължаха на студа. Младата жена бе в шок. Струваше ѝ се, че всеки момент ще се събуди отново, ала нищо подобно не се случи.

С цената на невероятни усилия и не малко проклетия, Джен най-сетне успя да завлече ранения в къщата. Успя дори да го издърпа нагоре по стълбите, преди окончателно да се предаде, останала без сили. Изведнъж осъзна, че го е оставила в ъгъла на всекидневната, подпрян на стената. Също като...

Най-сетне неочакваният гост бе настанен в средата на стаята, увит в сухи топли одеяла, главата му почиваше върху мека възглавница. Ала и това не помогна. Чувството, че е преживяла вече всичко това бе толкова силно, че я замая. Все още усещаше миризмата на онова дълго просторно помещение, чуваше стоновете на умиращите. Чувстваше непоносимата мъка, ужасната болка от загубата на любимия.

Може би ако се обадеше на Ани, всичко щеше да си дойде на мястото. Вероятно щом затвореше телефона и се обърнеше, щеше да открие, че посетителят ѝ е изчезнал като обикновена халюцинация. Ала не смяташе, че ще има такъв късмет.

— Недей...

Джен бе поела към банята, когато дрезгавият шепот я накара да застине.

— Какво да не правя? — попита тя и се наведе към мъжа.

Той сбърчи чело, сякаш да се съсредоточи. Изстена и леко помръдна.

— Не умирай — прошепна, сякаш му бе трудно да изрече думите.

Джен се взря в лицето му.

— Моля те, любов моя — произнесе той съвсем ясно. — Не умирай.

Джен побягна.

Дълго остана в банята, втренчена в огледалото.

— Той не е тук — опита се да убеди тя червенокосата жена с обезумели очи, която се взираше в нея от огледалото. — Като се върнеш във всекидневната, там няма да има никой. Изглежда е имало нещо в храната или във виното...

Червенокосата отсреща явно не ѝ повярва. Тъмнозелените ѝ очи бяха разширени от ужас, лицето ѝ бе бяло като платно.

— Преживя тежка седмица — увери се Джен, сякаш гласът ѝ би могъл да придаде достоверност на мислите. — Самолетната катастрофа, погребението. Безпокойството как Ани ще приеме вестта за смъртта на баща си. Бъркотията с банката. Застраховката на Том и на самолета. Имаш право да си малко... разстроена.

Разстроена. Каква хубава безобидна дума за полудяла.

Как би могла да обясни кой лежи на пода във всекидневната? Нима някой би повярвал, че е призовала този мъж от своите кошмари само за да си докаже как не може да се справя сама?

Джен стисна очи и пое дълбоко въздух. Почуди се дали да изпие още една чаша вино, но се отказа, тъй като ако раненият мъж наистина съществуваше, трябваше да бъде трезва, за да се грижи за него. Щеше да промие раната му и да се обади за помощ. Щом бурята отминеше, бреговата охрана можеше да изпрати хеликоптер, който да откара мъжа в болница.

Именно от това се нуждаеше. От план. От действие. Джен отново вдъхна дълбоко, но не можа да пропъди напълно замайването, нито страха, че започва да губи разсъдък си.

„Не умирай“ — умотелно бе прошепнал мъжът във всекидневната. Същите думи бе изрекла и тя в съня си. И все пак подобно нещо ѝ се струваше невъзможно.

Най-сетне, младата жена се върна в стаята с бинт, одеяла и горещ бульон. Спря поглед на черната коса на мъжа, на изваяните му черти, широките рамене и задебелите ръце, явно свикнали с тежка физическа работа.

Като фермер, ако си спомняше добре.

Не, не си спомняше. Можеше да се закълне, че не помни.

Но когато посегна да превърже раната на слепоочието му, ръцете на младата жена трепереха.

— Време е да се събудиш — рязко рече тя, коленичи до него и наля кислородна вода върху бинта. — Дължиш ми обяснение. Все пак

това е частна собственост. В известен смисъл. Твърде необичайно е да се появи непознат, и то по време на буря.

Искаше ѝ се да плъзне ръце по кожата му, да зарови пръсти в копринената му гарвановочерна коса, да отметне непокорния кичур, паднал върху челото. Изкушаваше се да докосне високите му скули, стегнатите мускули на ръцете. Вместо това се зае да промие раната и усети как мъжът потръпна от болка.

— Моля те, събуди се — помоли тя и се зае да изсуши косата му, преди да превърже раната. — Трябва да поговорим.

Той промърмори нещо ѝ се намръщи. Помръдна леко, но съвсем не улесни Джен. Тя бе висока около метър и седемдесет и пет. Прецени, че мъжът сигурно е над метър и осемдесет, строен и добре сложен. Искаше ѝ се той да отвори очи, за да се убеди, че усмивката му не е така очарователна, както си я спомняше от съня. Щеше ѝ се да вярва, че няма да изпита възторга от срещата с любим човек, когато той най-сетне повдигнеше клепачи.

Не желаше да търси в съня скрит смисъл.

Когато седна на пода и повдигна главата на мъжа в скута си, Джен едва пропъди напирещите сълзи. Сънят бе толкова ярък, тъй действителен. Бе прегърнала мъжа точно както в кошмара. И дори чувствата, които изпитваше, бяха същите.

Не, сега се чувстваше много по-щастлива, защото бе видяла как той умира, а ето че се бе върнал. Бързо превърза раната, като не спираше да говори. Взе бульона и се опита да накара непознатия да отпие. Все още не се бе стоплил, тръпки разтърсваха тялото му. Промърмори отново. Неспойно се размърда. Ала все пак преглътна, когато бульонът стопли гърлото му. Инстинктивно се притисна към Джен, сякаш търсеше топлина. Простена, ала по-скоро от облекчение, отколкото от отчаяние.

Джен придърпа телефона към себе си. Вдигна слушалката, нетърпелива да прехвърли проблема в ръцете на друг.

Ала не чу сигнал. Явно линията беше прекъсната. Младата жена тихо изстена. Щеше да опита със старата радиостанция, която се намираще в кабинета. Когато гостът ѝ се събудеше. Вероятно тогава щеше да получи обяснение как се е озовал на брега без дрехи. Може да е бил ранен от ревнив съпруг. В лодка? В океана? В полунощ във

вторник? Джен отново прогони сълзите и поднесе бульона към устните на мъжа.

— Моля те — настоя, когато той преглътна. — Нямах представа колко е важно за мен да поговорим. Хайде, Рейф, събуди се.

Името се изплъзна от устните ѝ съвсем неволно. В същия миг забеляза как клепачите на мъжа трепнаха и се повдигнаха. И Джен пропадна в бездънното синьо небе, което смяташе, че съществува единствено във въображението ѝ.

Той се усмихна и границата между съня и реалността отново изчезна.

— О, благодаря на Бога, Джен — въздъхна с облекчение. — Наистина си ти.

И отново затвори очи.

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво да правя? — попита отново Джен. Беше все още боса, влажната ѝ фланелка прилепваше по тялото, мократа ѝ коса се разстилаше по раменете. Младата жена стоеше в кабинета, хванала микрофона на радиостанцията. Радиото мълчеше. Джен не беше изненадана. Апаратът беше стар, а тя така и не бе намерила време да купи нов.

Но нима точно сега трябваше да се повреди? Налагаше се мъжът да напусне къщата. А също и острова. Тя трябваше да се свърже със света, преди неочаквано да е открила, че той вече не съществува. Че никога не е съществувал... Изведнъж вятърът отново започна да вие, дъждът яростно заудря по ламаринения покрив. Джен се зачуди дали не се е върнала назад във времето в годините на Гражданската война, когато дъщеря ѝ не можеше да бъде родена. Може би никога нямаше да се роди.

Това бе нелепо. Трябваше само да се върне на континента и всичко щеше да си дойде на мястото, а пристигането на мъжа щеше да бъде само невероятно стечение на обстоятелствата. Учен, попаднал в бурята, докато изследвал Островите. Или жител на съседен остров, претърпял корабкрушение. Нещо подобно. Проблемът бе, че не можеше да предприеме нищо, докато бурята не отмине и гостът не дойде в съзнание. Разполагаше единствено с мотоциклет, за да се придвижва из острова и малка моторница в изследователската станция, за да достигне континента. Едва след откриването на изследователския център на защитниците на природата островът бе оборудван с модерни удобства — телефонни линии, електричество и павиран път до солените блата. И все пак островът бе ограден отвсякъде с вода, пък макар и само с блата и протоци. Джен не можеше да се добере до континента, докато бурята не преминеше.

Младата жена се надяваше, че гостът ѝ ще оцелее.

Надяваше се, че ще успее да му помогне да оцелее.

Джен хвърли поглед към всекидневната, където обикновено съзираше само овехтели мебели и разнообразна колекция от морски пейзажи по стените. Ала сега на пода лежеше мъж, който бе докоснал в душата ѝ струни, за чието съществуване дори не бе подозирала. Мъж, който с появяването си бе променил живота ѝ.

Бе я нарекъл по име. По име, за Бога, а тя би могла да се закълне, че никога през живота си не го е виждала. Или поне не в този живот. Но това беше абсурдно.

Какво би могла да предприеме?

— Джен...

Тя неволно приближи към ранения.

Гласът му бе нежен като шума на прибоя. По лицето му бе изписано изтощение, сякаш дълго време се беше борил срещу нещо. Джен искаше да прогони напрежението, изопнало чертите му. Копнееше отново да притисне мъжа в, прегръдките си. Тя седна до него, решена да настоява за обяснение.

— Не мога... Не...

Младата жена стисна очи и затаи дъх. Съзнаваше, че няма какво да губи, ако постави измъчващите я въпроси.

— Рейф?

Клепачите му отново трепнаха. Пръстите му се вкопчиха в нещо, невидимо за нея.

— Съжалявам, момичето ми... Съжалявам.

Джен изтръпна от ужас.

— Рейф, аз съм. Събуди се! — Тя дори леко го разтърси, макар че подобно действие едва ли би допринесло за подобряване на състоянието му. И все пак тя не беше медицинска сестра. Като брокер не ѝ се беше налагало да се грижи за ранени. — Рейф, моля те — прошепна. — Говори.

Той отново я изненада. С въздишка отвори очи и се втренчи в нея.

Дъхът ѝ секна. Бе неспособна да овладее връхлетелите я чувства. Радост, желание, облекчение. Любов.

Невъзможно. Та тя дори не го познаваше. И все пак имаше усещането, че го е обичала цял живот.

— Рейф? — В гласа ѝ се долавяше колебание. Сълзи пареха очите ѝ.

Усмивката му бе невероятно обаятелна. И твърде изкусителна.

— Наистина си ти — прошепна той. — А мислех, че съм сънувал.

Да, помисли си Джен. Аз също.

— Какво се случи? — попита тя и неволно отметна влажната коса от челото му, където се открояваше бялата превръзка.

Той понечи да отговори. Погледна я, отмести очи, сетне отново се взря в нея.

— Аз... — Лицето му се сгърчи, мъжът затвори очи. Джен се уплаши, че отново е загубил съзнание. Посегна към него, ала в същия миг той въздъхна и повдигна клепачи. — Не зная — промълви.

Джен изпита едновременно облекчение и отчаяние. Но нали хората, ранени в главата, често страдаха от амнезия. Обикновено с времето паметта им се възстановяваше.

— Не си ли спомняш?

— Не — смутено отвърна той. — А ти не знаеш ли?

Младата жена замълча за миг.

— Не. Нямам представа. Намерих те на брега. Може ли да задам един глупав въпрос? — Той сви рамене. Джен събра кураж и попита: — Откъде ме познаваш?

И преживя поредната изненада. Изведнъж мъжът заприлича на дете, озовало се на непознато място.

— Не зная.

Джен загуби търпение.

— Как така не знаеш?

Той не отговори веднага. Вместо това най-сетне реши да седне. Джен се спусна да му помогне, но мъжът я спря с жест. Ала лицето му пребледня и той се олюля, макар да седеше.

— Легни — нареди тя и понечи да го притисне към пода. Той поклати глава, подпря се с ръце и затвори очи.

— Не. Трябва да стана.

— Но ти си ранен. А не мога да повикам лекар.

— И по-добре. — Той си пое дълбоко въздух, сякаш възнамеряваше да се изправи.

— Мисля, че не е разумно да ставаш — настоя Джен.

— Не обичам да лежа — поклати глава той.

В този момент Джен забеляза белега. Дълъг и страховит, пресичаше корема и изчезваше под вълненото одеяло. Толкова много ѝ се искаше да разпита мъжа. Ала не посмя.

— Добре, тогава придържай одеялото — подхвърли тя. — Не бих могла да крепя едновременно теб и чувството ти за благоприличие.

Мъжът рязко отвори очи и се взря в одеялото. На лицето му се изписа объркване.

— Какво...

Джен неволно се усмихна.

— Това щеше да бъде следващият ми въпрос. Как се озова на брега в бурята съвсем гол?

Той вдигна поглед. В очите му се четеше искрено изумление.

— Нямам представа. — Изведнъж на устните му трепна очарователната усмивка. Смяташ ли, че гледката си заслужаваше?

— Мисля, че трябва да попиташ участвалите в разсъбличането — отвърна Джен, неспособна да устои на обаянието му.

Мъжът отново поклати глава, ала Джен не бе сигурна дали е учуден, или объркан.

— Бих искал да седна на стола.

— Не е ли по-добре на канапето?

— На кое? — погледна я изумено той.

Джен посочи и мъжът кимна.

С неимоверни усилия успяха да стигнат до канапето. Джен трудно удържаше едрият мъж изправен. Никога досега не ѝ се беше налагало да подкрепя Майкъл. Пък и той не бе по-висок от нея. Освен това бе твърде самоуверен, владееше се напълно и никога не се нуждаеше от помощ. Най-сетне гостът седна на канапето. Джен се отпусна до него, стараяше се да не проличи колко е задъхана.

— Е, мисля, че е време да поговорим — рече тя с пресилена увереност.

Не можеше да повярва, че е изрекла думите. Всъщност се боеше от обяснението, което той би могъл да ѝ даде. Страхуваше се дори да задава въпроси.

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Бих искал да помогна.

— Трябва да ми помогнеш — настоя тя, най-сетне овладяла безпокойството си. — Ако ми кажеш кой си, откъде си, бих могла да се

свържа с властите и да уведомя семейството ти, че си добре.

Рейф потърка чело, точно над загадъчното нараняване, което подозрително напомняше огнестрелна рана. Но той не трябваше да бъде ранен в главата. Беше ранен точно там, където беше другият белег... Джен се скова.

— Кажи ми името си — предложи тя.

Мъжът погледна към прозореца, сякаш търсеше отговора в тъмнината отвън.

— Името ми.

Джен усети остра болка в гърдите.

— Не съм в настроение за шеги.

— Не се шегувам.

Той я погледна безпомощно.

— Тогава ми кажи името си.

— Не мога — сви рамене мъжът.

— Защо?

— Защото не го зная.

— Какво искаш да кажеш? — скочи на крака Джен.

— Не зная как се казвам. Нямам представа кой съм, откъде съм дошъл и как съм попаднал тук.

Подобна ситуация би се сторила забавна на Джен, ако имаше свидетели. Ако съпругът ѝ не бе загинал. И ако не я преследваха тези ужасни сънища. Ако не бе дотолкова очарована от мъжа, когото никога не бе срещала.

— Какво си спомняш?

Той се усмихна и Джен усети как сърцето ѝ лудо заби.

— Теб. — Той обходи с поглед стаята. — Това място... макар че сякаш е по-различно.

— Как по-различно? — огледа се Джен.

— Не мога да обясня. Съжалявам.

— Аз също — въздъхна Джен и седна отново.

— Не трябва да се страхуваш от мен — протегна ръка Рейф.

Тя сведе поглед към дланта му. Беше груба, силна, красива ръка. Искаше ѝ се тази ръка да я гали, да я успокоява, да я утешава. За да опознае такава ръка, всяка жена би продала душата си. Вдигна поглед към очите му и сърцето ѝ сякаш спря. Бяха толкова красиви, изпълнени с радост и живот, а някъде в дълбините им се долавяше сянка на тъга,

която ги правеше още по-обаятелни. Като езера изпълнени със загадъчни отражения.

Доплака ѝ се. Щеше ѝ се да повярва, че всичко това има някакъв смисъл. Смисъл, който би проумяла в скучното си всекидневие, където най-вълнуващото нещо бе балетната постановка, в която участваше дъщеря ѝ. Всекидневие без духове, предчувствия и къщи, обитавани от призраци. И все пак нейният дом беше обитаван от призрак. Или по-скоро мъж с очарователна усмивка и способни на нежни милувки ръце. Е, щом ще страда от халюцинации, то поне нека са забавни, помисли си тя.

— Трябва да те наречем някак — рече Джен.

— Имаш ли предложение? Име, което да ти се струва подходящо.

Джен неволно се усмихна.

— Ти отговори на Рейф.

— Наистина ли? — повдигна вежди мъжът. — Чудесно.

Джен кимна делово, сякаш подобно отношение би допринесло за изясняване на ситуацията.

— Добре. Не зная за теб, но аз преживях тежък ден. Имаш ли нещо против да поспим малко? Сънят няма да ти навреди, а на мен със сигурност ще ми помогне.

Той сякаш размисли за миг.

— Отново ще има буря — промълви. Джен се заслуша във воя на вятъра.

— Мисля, че и предишната още не е отминала. До сутринта небето сигурно ще се проясни и тогава ще намерим начин да напуснеш острова.

— Чудесно — кимна Рейф.

Джен понечи да се изправи, ала мъжът сложи ръка на рамото ѝ.

— Джен?

Тя се извърна и сякаш потъна в дълбините на очите му.

— Да?

— Аз те познавам, а и ти назова името ми. Защо не знаеш кой съм?

Тя мълча дълго, преди да отвърне. Не можеше да му даде смислен отговор, освен ако този мъж не бе оживял от сънищата ѝ. Но ако се бе озовал на острова по някакво странно стечение на обстоятелствата, както подозираше Джен — както отчаяно се надяваше

— историите за Гражданската война и за неврозата ѝ само щяха да влошат състоянието му.

— Това е дълга история — най-сетне промълви тя. — Може би ще опитам да ти я разкажа, след като се наспим.

Ако изобщо успея да заспя, помисли тъжно младата жена. Ако сънят ти е седнал на канапето, дали все още би могъл да измъчва подсъзнанието ти? Скоро щеше да разбере.

— Джен?

Тя затвори очи, не смееше отново да го погледне.

— Да?

— Имам нужда от дрехи.

Младата жена повдигна клепачи и се усмихна.

— Господи, имаш право. Но не разполагам с нищо.

Освен ако нямаше нещо подходящо в старите сандъци на тавана, които възнамеряваше да претърси. Тя сви рамене.

— Ще измислим нещо сутринта, ако нямаш нищо против. Можеш да спиш в стаята за гости.

Да спи. Дали не трябваше да го буди периодично през нощта? И това бе научила в курса за оказване на първа помощ. Но ако се окажеше, че той не се чувства добре, какво трябваше да предприеме тогава? Джен отново въздъхна уморено. Щом се налага да стане жертва на халюцинации, не можеха ли поне да бъдат безобидни? Разходка в парка, вечер в луксозен ресторант, нещо подобно. Нима трябваше да се превръща в Чери Еймс, медицинска сестра по време на Гражданската война.

Рейф изглежда размисляше над предложението ѝ. Бе свъсил вежди, очите му бяха потъмнели. Изглеждаше невероятно уязвим, когато вдигна поглед и сви рамене.

— Съгласен съм. Не си спомням нищо важно, което трябва да направя.

Тя се опита да го окуражи с усмивка. Бракът ѝ бе продължил осем години, ала никога не бе изпитала тъй остра нужда да успокои съпруга си. Поне не по този начин. Ала в безпомощността на този мъж се долавяше очарование, на което не можеше да устои. Не я беше грижа кой е, откъде е и как се е озовал на нейния остров. Без да съзнава, бе решила да се отдаде на лудостта. Нямаше значение какво

ще ѝ се случи, единствено важно беше, че този мъж е тук и се нуждае от помощта ѝ.

Мъжът, който бе събудил у нея спомени, които нямаше как да има.

Мъжът, който бе накарал тялото ѝ също да си спомни по невероятен и невъобразим начин. Тя коленичи пред него и хвана ръцете му. Срећна погледа му и се усмихна.

— Ще изясним всичко, Рейф. Обещавам.

Сякаш против волята си, той кимна. Взря се напрегнато в очите ѝ, като че се опитваше да открие прекъснатите нишки на паметта си. Струваше ѝ неимоверни усилия, за да остане спокойна. Да потисне връхлетелите я взе познати чувства и инстинктивни реакции, припомнени ѝ от друг живот. Ала не успя да успокои сърцето си, бясно блъскащо в гърдите.

Но когато Рейф посегна да погали страната ѝ, Джен не можа да устои. Притвори очи и притисна буза към дланта му.

— О, Господи...

Сподавеният му шепот я принуди да го погледне. В очите му се четеше смайване и силно вълнение.

— Рейф? Спомни ли си нещо? — попита тя и стисна ръката му.

Той не отговори. Само продължи да се вира в нея. Ала сякаш не я виждаше. Джен усети лекия трепет на пръстите му и отново бе обзета от безпокойство.

— Рейф?

Тръпка разтърси тялото му и той дойде на себе си. Напрегнато се взря в нея, кристалносините му очи потъмняха.

— Джен, спомних си...

Сърцето ѝ подскочи. Младата жена затаи дъх.

— Какво?

Той стисна ръцете ѝ, сякаш за да я задържи при себе си.

— Защо съм тук.

Тя не можеше да издържи на напрежението. Светкавица раздра тъмното небе, силен гръм разцепи тишината; Бурята връхлетя с воя на вятъра.

— Защо? — попита Джен и се вкопчи в пръстите му.

— За да те спася.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Да ме спасиш?! От какво? — объркано премига Джен.

Лицето му отново доби отнесен израз, сякаш мъжът търсеше отговора някъде вътре в себе си. Когато заговори, в гласа му се долавяше тревога, ръцете му трескаво се вкопчиха в нейните.

— Не зная... По дяволите, нямам представа. Само имам... това чувство.

Е, Джен добре познаваше необяснимите чувства. Освен това виждаше как Рейф става все по-блед, а това я разтревожи много повече от думите му.

— Рейф, всичко е наред. Вече си тук. Вероятно ще си спомниш всичко, след като се напиш.

— Но, Джен.

— Остави ме да ти обясня — успя да се усмихне тя. — Ако наистина се нуждаеш от помощ, едва ли ще бъдеш в състояние да ме подкрепиш, ако не отпочинеш. Нека поспим и ще обсъдим въпроса сутринта. Повярвай ми, Рейф, нищо не може да ми се случи, докато бурята не премине.

Думите ѝ изглежда не го убедиха.

— Имаш ли някаква представа какво би могло да те заплашва?

Джен бавно поклати глава.

— Не. Не съм нито шпионин, нито член на мафията. Аз съм обикновена майка, на която ѝ остава твърде малко отпуска, преди да се върне на работа.

Безпокойството на мъжа сякаш нарасна.

— Майка?

Джен се намръщи, изненадана от реакцията му.

— Да. Имам петгодишна дъщеричка на име Ани. В момента е в Орегон на гости при баба си.

— Ани... Ани... — Той поклати глава. — Господи, как ми се иска да си спомня какво ми говори това име.

— Тя не е в беда, нали? — разтревожено попита Джен.

— Не. Не е това. — Той разтърка очите си и Джен видя, че ръцете му все още треперят. — Господи, иска ми се да знаех. Да можех да си спомня!

— Нали си спомни за мен — опита да го окуражи Джен. — Постепенно паметта ти ще се възвърне напълно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се — усмихна се младата жена. — Във филмите това се случва непрекъснато.

Помисли си, че той ще се съгласи, ала вместо това мъжът отново се намръщи.

— Къде?

Джен застина. Ако той се шегуваше, бе избрал твърде неподходящ момент.

— Във филмите — натърти тя.

Мъжът само сви рамене.

Джен реши, че точно сега не желае да обяснява какво представляват филмите. Може би на дневна светлина всичко щеше да си дойде на мястото.

— Ще поговорим за това по-късно — предложи тя. — А сега нека си легнем.

За първи път, откакто отвори очи, Рейф ѝ се усмихна истински. Краката ѝ се подкосиха, заля я ураган от чувства, които не бе изпитвала досега. Или поне не помнеше да е изпитвала.

— Отделно ли? — попита с дрезгав глас.

Джен изпита желание да се изкикоти като ученичка. Джен, която притежаваше волво и купуваше елегантните си костюми от изискани бутици. Желанието ѝ доказваше колко се бе отдалечила от действителността заради необичайните обстоятелства. И макар да бе невероятно привлечена от обаятелния мъж, Джен се усмихна и отвърна.

— Повярвай ми, Рейф, и двамата не сме в състояние да постъпим другояче.

Тя го заведе до леглото. След като се увери, че всички врати и прозорци са затворени и разразилата се нова буря няма какво да отвее от верандата, Джен също си легна. Отпусната на леглото, тя се взираше в тъмнината, заслушана в бушувания отвън хаос. Прозорците бяха с изглед към океана. Вятърът яростно ги обливаше с дъжд, солена вода

покриваше почти изцяло дюните. Океанът тътнеше, гръмотевиците трещяха и ръмжаха като живи същества. Светкавиците сякаш никога нямаше да спрат, така че дори да успееше да затвори очи, Джен едва ли би могла да заспи. А тя и не смееше.

В мига, в който се пъкна под завивките, ужасът я скова. Старият страх, който излизаше на свобода в тъмнината, този безименен, носещ се във въздуха фантом, който я бе съпътствал в детството и все още седеше на раменете ѝ, макар да бе вече зряла жена. Това нелепо детинско убеждение, че ще бъде изоставена. Че всички ще умрат и ще я оставят сама с редица от гробове, на които да носи цветя и да скърби. Съвсем сама, потънала в мълчание на своя остров.

Този страх я преследваше откакто се помнеше, преди смъртта на баща ѝ, дори преди смъртта на Еди. Джен никога нямаше да забрави дългите ужасни нощи, когато се молеше баща ѝ да дойде и да седне до нея, за да се убеди, че той не е изчезнал. Дни наред майка ѝ се опитваше да я убеди, че подобен страх е глупав и детински, че хората, които я обичат не могат изведнъж да умрат. Но те умираха, един след друг, също както се бе опасявала през цялото време: И Джен живееше с постоянния ужас, че най-страшното все още предстои.

И сега беше убедена, че най-лошото скоро ще се случи. Сгушена в леглото, където бяха спали баба ѝ, прабаба ѝ и прапрабаба ѝ, тя осъзнаваше, че е чакала появяването на този мъж. От първия си съзнателен миг бе убедена, че в живота ѝ ще се появи човек, чиято смърт ще я разтърси дълбоко. Мислеше, че сънищата ѝ с Рейф са отражение на този страх. Но всъщност те бяха предупреждение.

Беше толкова глупаво. Та тя бе зряла жена. Живееше в края на двайсети век и никога, дори в годините, когато бе влюбена в Майкъл, не би умряла заради мъж. Дори бе признала пред себе си, че смъртта на Майкъл ѝ бе донесла само облекчение от възврънатата независимост.

Можеше да се закълне, че единственият човек, когото не би понесла да загуби, е Ани.

И все пак в мига, в който Рейф отвори очи, тя го позна. Не като мъжа от сънищата, а като човека, за чиято съдба се бе страхувала през целия си живот. Единственият човек, събудил у нея инстинкти, които тя не бе в състояние да назове. Спомени, дотолкова ярки, та Джен не можеше да повярва, че не ги е преживяла.

Но имаше и други, неясни и тревожни, много далечни като немощни протуберанси на старо слънце. Отблясъци, така дълбоко проникнали в живота ѝ, че тя дори не подозираше за съществуването им, докато слънцето не се завърна от далечната си орбита, за да я изненада с ужасяващата си мощ. Джен лежеше безмълвно, загледана в нестихващите пориви на бурята, чуваше как къщата тихо стене в стремежа си да устои на разразилата се стихия, а страхът постепенно плъзваше пипалата си и завладяваше тялото ѝ като неизлечима болест. Защото единствената мисъл, която не ѝ даваше мира, бе увереността, че Рейф ще я напусне така неочаквано, както се бе появил.

А подобно нещо не би могла да понесе.

През нощта бурята трябва да бе отминала, защото Джен най-сетне се унесе в спокоен сън. Кошмарът не се появи, само несвързани сънища за Ани и баща ѝ. Дори чуваше как Майкъл ѝ шепне в тъмнината, а той не бе смущавал сънищата ѝ доста отдавна.

Денят сякаш така и не настъпи; нощта изсветля в сив сумрак. Джен се бе разсънила напълно и се взираше през прозореца към разгневения, разпенен океан, чиито огромни вълни сякаш докосваха прииждащите на таласи облаци. Бурята бе поутихнала. Но не бе отминала. Успокоена, Джен включи портативното радио, за да чуе прогнозата за времето и с мъка овладя обзелата я паника. Нощната стихия бе само предният фронт на ураган, който не след дълго щеше да връхлети брега. Джен разтърка зачервените си очи. Само това липсваше. Ураган, който щеше да отреже пътя за напускане на острова. Когато пристигна тук, нямаше никакви признаци, че времето ще се развали, иначе не би останала. Ако не бе така обсебена от глупавите сънища, може би щеше да обърне повече внимание на света около себе си.

Трябваше да намери начин да поправи радиостанцията, за да се свърже с Ани и да я успокои, че всичко е наред. Ако не успееше да се справи с повредата, щеше да се наложи да проникне с взлом в изследователската станция. Там вероятно имаха модерен радиопредавател. Джен не можеше да позволи Ани да се тревожи за нея. Не и след като толкова пъти бе сядала на леглото ѝ, бе галила косите ѝ и бе обещавала на дъщеря си, че никога няма да я остави сама.

Всяко нещо по реда си. Първо трябваше да затвори капациите на прозорците и да провери генератора. А също и да реши какво да прави с госта си. Откри го във всекидневната, където се наслаждаваше на изгледа към океана, разкриващ част от заемащите цялата стена прозорци. Пред тях бяха поставени солидни капаци, които да ги предпазват при буря. Е, сега бе дошло време да бъдат изпробвани.

Рейф не помръдна, когато тя приближи. Джен се зачуди дали изобщо е доловил присъствието ѝ. Стоеше неподвижно, с отпуснати ръце, насочил поглед към опустошеното небе, сякаш би могъл да открие обяснение за загадъчното си пристигане. Бе измайсторил препаска от голяма хавлиена кърпа, гърбът и раменете му бяха голи. Джен не можеше да откъсне очи от прекрасното му тяло, в което долавяше сигурност, а не заплаха, дори когато мъжът беше разгневен.

Тя вдигна ръка към устните си, сякаш да потисне спомените, които Рейф събуждаше само с присъствието си. Малка къща с дървен под и огромна камина. Слънцето блести в косите на мъжа, лъчите пробягват по загорялото му лице. Той се усмихва, дочул стъпките ѝ по твърдия под.

Но това бе невъзможно. Напълно невъзможно. Наистина ли?

— Спомни ли си нещо? — попита Джен. Гласът ѝ бе дрезгав от вълнение.

Той дори не трепна. Само поклати глава, сякаш признанието бе твърде мъчително, за да бъде изречено.

— Нещо струва ли ти се познато?

Той леко повдигна рамене и сведе глава.

— Това — отвърна, все още загледан в океана.

— Какви чувства събужда у теб?

Последва кратко мълчание, сякаш мъжът обмисляше въпроса.

— Бил съм щастлив тук.

Джен не знаеше какво да каже. Нямахше представа какви други въпроси да зададе, за да събуди спомените му, затова се върна към неотложните проблеми.

— Боли ли те глава?

Той сви рамене.

Джен вече бе свикнала с този жест.

— Е, не се безпокой. Имам достатъчно аспирин.

В отговор мъжът само кимна.

— Гладен ли си?

Рейф най-сетне се обърна с усмивка.

— Умирам от глад. Но ми се струва, че не съм облечен подходящо.

За момент Джен се взря в него. Да, имаше право. Искаше ѝ се да се усмихне, ала не успя. Беше твърде развълнувана. Знаеше какво бе изпитала, докато ръцете му я обгръщаха. Знаеше, че този ужасен белег е станал причина за смъртта му...

Вдигна поглед и се зачуди как да му обясни, че за нищо на света не би се качила да претърси тавана. Липсата на интерес към фамилната история явно бе семейна черта. А вече нямаше и желание. Страхуваше се. Бе уверена, че това, което я очаква на тавана, по някакъв начин е свързано с пристигналия мъж.

— Имаш право — успя да се усмихне тя. — За беда, едва ли нещо мое ще ти бъде по мярка, а всичко останало е прибрано в сандъци преди поне петдесет години.

— А дрехите на съпруга ти?

— Той почина преди пет месеца.

— Съжалявам. Не исках... — смутено промълви Рейф.

— Всичко е наред — усмихна се Джен. — Не се безпокой. Бяхме... се отчуждили отдавна. Ти изпий няколко аспирина, а аз ще се кача на тавана да ти потърся дрехи.

Мъжът я последва в кухнята.

— Няма ли дрехи, останали от съпруга ти?

Джен се усмихна. За нищо на света не можеше да си представи Рейф облечен в костюмите с жилетки на Майкъл или в скъпите му безупречно бели ризи. Подобни дрехи биха сковали Рейф, биха изсмукали жизнеността му. Подхождаха му избелели джинси и памучна фланелка, праметното през рамо спортно яке. Каквото и да беше Рейф, със сигурност не беше banker.

— Не — отвърна тя и му подаде хапчетата с чаша вода. — Майкъл никога не оставаше тук за дълго. Идвал е само два пъти — когато наследих къщата и около седмица преди да загине. Не понасяше океанския въздух.

— Сама ли идвате тук?

— С Ани. Това е фамилна къща на моето семейство. Предавана от поколение на поколение, само че моята майка не я искаше, затова я

наследих аз.

— Радвам се — промълви Рейф и се загледа към океана, простиращ се пред къщата.

Джен проследи погледа му. Видя дивите вълни и пясъка, клонестите дъбове и посивелия мъх, представи си го в цялото му великолепиe — с кръжащите чайки, рибарките и чаплите, делфините, които играеха във водата, изгревите, напомнящи импресионистичен пейзаж. Помисли си от какво би се лишила, ако не притежаваше къщата, и се усмихна.

— Аз също. — Тя се извърна и рече делово. — А сега пригответи нещо за закуска, докато ти потърся дрехи. Съгласен ли си?

Той кимна. Джен се зае със задачата, която съвсем не ѝ беше по сърце. Пое към тавана да претърси сандъците, останали от предците ѝ.

Пое нагоре по тясна стълба, която се тръгваше за тавана на собствената ѝ спалня. Младата жена знаеше, че не е разрушена. Работниците, ремонтирали къщата, бяха споменали за ненужни мебели и сандъци, струпани в мрачното помещение с нисък таван, но на Джен ѝ през ум не ѝ бе минало да се качи и да го разчисти. Никой в семейството ѝ не проявяваше интерес към фамилната история. Когато разпитваше баща си, той само се усмихваше и казваше, че е потомък на конекрадци. Майка ѝ споменаваше, че в нейния род е имало само обикновени хора, изкарвали прехраната си с тежка работа. Нямаше крале, мечтатели, воители. И Джен, която не бе любопитно, а послушно дете, дори не помисли да разпитва повече.

Също като родителите си, тя мислеше за настоящето и бъдещето. За училището, кариерата, брака и семейството си. Фамилната история бе оставена на тавана, където ѝ беше мястото. Джен хранеше уважение към старинните предмети, но никога не ѝ бе хрумвало да нахлупи старите шапки с щраусови пера и да се престори, че отива на посещение при кралицата.

И ето че сега стъпваше на непозната територия. Вътре беше горещо, задушно, единствената електрическа крушка хвърляше слаба мъждива светлина. Къщата продължава жаловито да стене над главата на младата жена. Дъждът барабанеше по ламаринения покрив като рикоширали куршуми, вятърът се бореше да проникне през пролуките. Сенките властваха в сумрачната стаичка и Джен усети тръпки да лаят по гърба ѝ.

Работниците не бяха излъгали. Имаше доста ценни предмети, събирани в продължение на сто и петдесет години от обитателките на „Седемте дъба“ откакто първата наследница бе решила да се установи на този самотен остров. Но Джен търсеше единствено сандъци, кутии, скринове, които биха могла да съхранят дрехи за едър мъж като Рейф. Изведнъж ѝ се прииска да бе научила повече за семейството си. Поне щеше да знае дали някой е бил висок като Рейф. Доколкото ѝ бе известно, съпрузите на жените в семейство О’Шей бяха все средни на ръст.

Джен дълго остана неподвижна, отчаяно се опитваше да събере смелост и да отвори поне един от старите сандъци, струпани на пода. Имаше стар велосипед, закачалка за шапки и три стари ловни пушки. Кутии и панери, сякаш умишлено заключени тук, за да не оказват влияние на бъдещите наследници. Джен бе обзета от чувството, че тук обитават призраци. А през последните шест години, тя често бе идвала на острова и бе живяла само няколко метра под тази стая. Нищо чудно, че я спохождаха загадъчни сънища. Трябвало е да се качи. Да опознае по-добре тази къща, вместо да я използва само като лятна вила. Е, щеше да се постарее да я покаже на Ани. Ако, разбира се, сега събереше кураж да разгледа тавана.

— Джен?

Младата жена се сепна.

— Господи, как ме изплаши. Никога не прави така — рече тя, съзряла бинтованата глава да се подава през отворения капак на пода.

Рейф се огледа.

— Стана ми студено. Реших да ти предложа помощта си.

— Нахрани ли се вече?

— Ами... като че ли не мога да се справя с приготвянето на закуската — усмихна се безпомощно мъжът.

— Е, добре, внимавай. Нямам представа какво ни чака тук.

Той се качи и тя отново се възхити от прекрасното му тяло. Е, страстта нямаше място тук. За да избегне неочакваното изкушение, Джен най-сетне решително се насочи към най-близкия сандък.

— Да се надяваме, че не само жени са прибирали дрехите си тук — рече тя. Рейф се наведе, за да не удари главата си в ниския таван.

— Кринолините едва ли ще ми подхождат — подхвърли той.

— Не и ако ще ми помагаш да залостим капаците на прозорците и вратите на къщата — натърти тя и постави длани върху сандъка. Ръцете ѝ трепереха.

— Да залостим капаците ли? — Тя кимна. — Извинявай, трябваше да ти кажа. Изглежда се налага да останем тук по-дълго отколкото мислех. Наближава ураган.

Рейф замълча, сякаш да обмисли думите ѝ.

— Разбирам — рече и пое да разгледа тавана.

Джен отново насочи вниманието си към сандъка. Беше стар и доста олющен с месингови дръжки и дъговиден капак. Младата жена се надяваше да не е заключен. Плахо подхвана капака и го повдигна. Сандъкът се отвори лесно и младата жена изпита облекчение. Поне не ѝ се наложи да чуе зловещо скърцащи панти. Подобен звук би я ужасил в това помещение.

Но макар да не чу скърцане, Джен имаше чувството, че с отварянето на сандъка е освободила това, което я преследваше в сънищата. Сякаш бе отворила кутията на Пандора и бе пустила на свобода добрините и злините, за да извършат своето опустошение. Усещаше го да пълзи по тялото ѝ, да прониква във всяка нейна фибра. Неясни чувства като слаб аромат на отдавна изсъхнали цветя — мъка, радост, болка се носеха във въздуха, като че отдавна копнееха да бъдат споделени. Джен с усилие потисна обзелото я желание да побегне. Вместо това сведе поглед към сандъка.

— Господи...

Най-отгоре, изяден от молците, скъсан и потъмнял от дима на хиляди пушки, лежеше сив вълнен мундир. Двата реда копчета проблясваха, ръкавите бяха украсени с петелки и грижливо сгънати, старата сабя благоговейно бе поставена отстрани, Джен се задушаваше. Бе виждала този мундир и чудесно знаеше от какво са петната и разкъсванията. Познаваше допира на вълнения плат, тежестта на сабята, когато се опиташ да я окачиш на колана на мъжа. Виждаше къде кръвта е напоила дрехата и усети как сълзи парят в очите ѝ.

— Четвърти полк от щата Джорджия — дочу зад гърба си тревожен шепот.

Щом думите достигнаха до съзнанието ѝ, Джен рязко се извърна. Рейф стоеше зад нея, втренчен в мундира. Лицето му бе изопнато,

погледът — замечтан.

— Моля?

Мъжът се сепна, сякаш излизаше от транс и сведе очи към пея.

— Четвърти полк от щата Джорджия. Разбит при Спотсилвания.

Ако Джен бе от жените, които припадаха, в този момент сигурно щеше да загуби съзнание. Спотсилвания беше град във Вирджиния, на югоизток от областта Уайлдърнес, където се бяха водили най-жестоките и кървави битки по време на Гражданската война. Именно там на дванайсети май 1864 година Рейф е бил смъртно ранен.

ПЕТА ГЛАВА

— Откъде знаеш? — тихо попита Джен.

Рейф сякаш все още се намираше в недостъпен за нея друг свят.

— Откъде зная ли? Разпознах униформата.

Джен внимателно пристъпи напред.

— А за Спотсилвания?

— За какво?

— Ти току-що спомена Спотсилвания. Какво знаеш за този град?

За миг Рейф изглеждаше като хванат в капан между съня и действителността.

— Наистина ли казах подобно нещо? — попита накрая.

Джен посочи старата униформа в сандъка.

— Погледна този мундир и каза, че е принадлежал на някой от Четвърти полк от щата Джорджия. Защо?

Рейф се намръщи.

— Защо си толкова разстроена от това?

— Защото... — Защото всичко това беше абсурдно. Защото заради бурята Джен бе принудена да остане в тази къща заедно с мъж, който не би трябвало да съществува, и сочеше към доказателство, излязло сякаш от съня ѝ. Защото не вярваше в чудовища, изскочили от нощта, ѝ не можеше да разбере всичко това, какво остава да се примири, че наистина се случва. — Защото — предпазливо додаде тя, — мисля, че мундирът ще ти бъде точно по мярка.

— Това говори ли ти нещо? — Рейф изглеждаше объркан.

— Не — поклати глава Джен.

— Не знам защо, но на мен като че ли ми напомня нещо — сви рамене мъжът.

— Спомняш ли си как си се наранил, та е останал такъв белег на корема ти? — попита тя.

Рейф сведе поглед и колебливо докосна страховития белег.

— Не.

Джен кимна. Очакваше подобен отговор. Обърна се отново към сандъка и с благоговение взе мундира. Под него имаше други дрехи, мъжки дрехи, грижливо сгънати и напълно запазени, сякаш чакаха собственика да се върне и да ги облече. Е, той наистина се върна, помисли си като обезумяла Джен.

Преди Рейф да успее да възрази, тя му навлече мундира. Дрехата прилепна идеално, не сякаш бе шита по поръчка, а като че ли я бе носил дълги години. Мъжът беше смаян. Изумлението му нарасна, когато Джен плъзна пръсти през почернелия прорез в мундира и разкри белега, напълно съвпадащ със зловещото разкъсване в плата.

— Ето защо ти напомня нещо — рече младата жена.

— Не мислиш ли, че е време да ми разкажеш твоята история — решително вдигна поглед Рейф.

— Нека първо ти намерим дрехи, а докато закусваме, ще се опитам да ти обясня — въздъхна Джен.

Според всички правила, нито една от тези дрехи, не би трябвало да се запази. Нито ленените ризи, нито вълнените и памучни панталони. Нито старите домашни пантофи и халата, които говореха за финансова сигурност във времена, когато това се е срещало рядко. Но сабята също бе признак за богатство. Мъжът, притежавал тези дрехи, е бил офицер и джентълмен. Без съмнение земевладелец, ако можеше да се съди по изкусната работа на шивача.

Джен извади от сандъка дрехи, които биха били достатъчни за няколко дни, дори старомодно мъжко бельо. Приблужи и понечи да затвори капака. Изведнъж ѝ се прииска да седне и да разгледа всички тези старинни, събирани е години, вещи, сякаш бе детектив, търсец улики за убийство. Но приближаваше ураган. Трябваше да укрепи къщата. Налагаше се да намери начин да се свърже с Ани. Необходимо бе да обясни на госта си ситуацията, която бе необяснима за самата нея.

Понечи да се отдалечи от сандъка, когато Рейф я спря. Облечен в леко пожълтяла риза и сиви панталони с тиранти, мъжът сякаш бе излязъл от стара фотография, най-вече заради тъмната си коса, така характерна за ирландците и невероятно светлите си очи. Джен бе дотолкова поразена от вида му, та не забеляза обзелото го напрежение...

— Джен...

Рейф обхвана лицето ѝ и леко повдигна брадичката ѝ, неспособен да потисне завладелия го копнеж. Устните му...

Джен нямаше представа кога е затворила очи. Неволно плъзна ръце по гърдите му. За първи път в живота си се поддаде на лудостта и откликна на целувката. Можеше да се закълне, че долови аромата на силен ром. Усети с бузата си наболата брада на мъжа. Дочу тихия му стон, въпреки шума на вятъра и дъжда. Нямаше представа защо допирът на устните на Рейф я опиянява. Защо нежната ласка на ръцете му ѝ носи невъобразима наслада. Защо целувката му възпламенява тялото ѝ, събужда я сякаш за нов живот. Въпросите, сънищата, необяснимите спомени намериха отговор в страстната целувка на един непознат.

Но той не беше призрак или видение. Без значение какви въпроси и съмнения я измъчваха, Рейф беше от плът и кръв, а чувствата, които бе събудил у нея в съня ѝ, сега оживяха, десетократно по-силни, докато той я притискаше в обятията си.

Сякаш цял живот бе копняла за прегръдката му, сякаш през всички тези години бе жадувала да усети близостта на силното му тяло. Като че той бе единственият мъж, способен да ѝ разкрие чудото на любовта. Младата жена най-сетне осъзна, че Рейф се е отдръпнал. Тялото ѝ тръпнеше, беше замаяна и дори не се питаше за причината. Беше сигурна, че мигове на подобна физическа и духовна близост човек изживява един-единствен път.

— Съжалявам — прошепна Рейф. — Не трябваше...

— Трябваше — отвърна тя и най-сетне отвори очи.

Не бяха необходими повече въпроси. Мъжът отново я привлече към себе си и тя се сгуши в обятията му. Този път не затвори очи. Притисна се към гърдите му, заслушана в спокойните удари на сърцето му и ритмичното дишане. Потопи се в жизнеността, струяща от тялото му, която тъй безвъзвратно се бе изплъзнала между пръстите в ужасния кошмар.

Наслаждаваше ѝ се като на първи слънчев лъч след дълга зима и потръпна при мисълта, че може отново да загуби Рейф.

Но това бе неизбежно. Който и да ѝ бе дал този безценен подарък, щеше да поиска нещо в замяна. Беше като небесен дар, който тя не можеше да оспорва, а единствено да му се наслаждава. Минута

след минута, час след час, докато не се събудеше, за да открие, че дрехите са отново в сандъка, а леглото в гостната е непокътнато.

Мисълта я изплаши не на шега. А може би това никога не би ѝ се случило, ако не бе настояла да запазят старата къща, която майка ѝ не желаше. Дали майка ѝ знаеше? Дали бе имала подобен гост, ала не бе споделила с дъщеря си? Или просто бе усетила витаещите из къщата спомени, които я бяха изплашили?

Джен трябваше да знае. Щеше да я разпита веднага щом се обадеше на Ани.

— Ани — прошепна тя и вятърът отвърна като ехо. Дъждът шибаше безмилостно стените, вълните яростно се разбиваха в брега. Ураганът. А на един континент разстояние дъщеричката ѝ щеше да чуе прогнозата и с тревога да очаква завръщането на майка си.

Странното усещане за изолация от света изчезна и действителността яростно връхлетя Джен. Бе невъзможно да се преструва, че нищо друго няма значение, освен мъжа, появил се в бурната нощ. Трябваше да защити дъщеря си. Трябваше да унищожи този натрапчив страх, преди да е обхванал с пипалата си сърчицето на Ани, така както бе обвинил нейното. Преди да проникне дълбоко и да се превърне в звяр, който не може да бъде укротен.

Рейф леко се отдръпна.

— Твоята дъщеричка? — попита той.

Джен вдигна поглед и отново се възхити на изваяните му черти. Неясни сенки танцуваха по лицето му, разрошената черна коса рязко контрастираше върху бялата превръзка, очите му горяха в тъмнината. Дълбоко в себе си младата жена чуваше настоятелен глас, който я предупреждаваше да обърне повече внимание на сенките, а не на огъня. Усети как стомахът ѝ тревожно се свива, опита се да потисне безпокойството, ала не успя.

Сведе очи и се отдръпна от мъжа. Пое дълбоко въздух и опита да се овладее. Извика в съзнанието си образа на дъщеря си, за да се върне към действителността.

— Тя се страхува да не бъде изоставена — призна Джен. — Наследила е този страх от мен. Веднага щом залостим капациите, трябва по някакъв начин да се свържа с нея. Вероятно вече е чула за приближаващия ураган и ще се уплаши.

— Добра майка си — кимна Рейф и се усмихна.

— Опитвам се — неволно откликна на усмивката му Джен.

Неочаквано появилата се помежду им близост обезпокои Джен. Можеше ли да се довери на Рейф? Целувката им сякаш бе отключила спомени за приятелство, близост, разбирателство.

Двамата безмълвно слязоха по стълбата и поеха към кухнята, сякаш се познаваха отдавна и стотици пъти се бяха разхождали заедно. Ала щом пристъпиха в стаята, Рейф се озърна несигурно.

— Нищо ли не ти напомня? — попита младата жена.

— Нищо — поклати глава той. — Зная, че тук се приготвя храна, ала нямам представа как.

— Защото си мъж! — възмутено възкликна Джен.

— Предполагам, това е обида.

— Да, така е. Майкъл дори не влизаше в кухнята, освен ако събранието, на управителния съвет не се провеждаше там.

Двамата се настаниха на масата и похапнаха, а Джен се опита да събуди някакви спомени у госта. Посочваше му различни предмети и ги назоваваше, споменавахе исторически дати и събития. Ала паметта му бе като гладка мраморна плоча, от която са изтрили всичко. Рейф не можа да спомни нищо повече от това, което вече й бе казал. Ала твърдеше, че чувството му за грозяща я опасност се засилва все повече.

— Неоснователно се безпокоиш — отхвърли опасенията му тя. — Не съм импулсивна. — Освен може би напоследък, помисли си. — Не възнамерявам да плувам с лодка до континента в бурята.

— Ами ако ураганът ни помете?

— Не изглежда толкова силен — поклати глава Джен. — Тази къща е устоявала на много по-силна стихия. Единственият ми проблем е да се свържа с Ани. Мисля, че някой от бушоните в старата ми радиостанция е изгорял, а предполагам, че нямам резервен. Ако е така, имам друг план.

След като разбра, че другият план включва прекосяване на острова в бушуващата буря, Рейф мигновено го отхвърли.

— Но аз не съм искала разрешението ти — смаяно рече Джен.

— Щом съм тук, за да те спася, трябва да се вслушваш в съветите ми — спокойно заяви Рейф. Младата жена махна с ръка и отнесе съдовете в умивалника. — Кое то ми напомня — продължи мъжът, — че възнамеряваше да ми разкажеш откъде знаеш кой съм.

Джен застина.

— Цялата история ще ти се стори доста чудновата — призна, без да се обърне.

— Не е ли по-добре аз преценя?

— Може би си прав — извърна се тя. — Аз така и не мога да намеря обяснение. — Пое дълбоко въздух и тихо заразказва: — Запознах се с теб преди пет години, когато за първи път отседнах в тази къща. Виждах те винаги, когато дойдех тук, с течение на времето като че ли все по-често. Но при сегашното ми посещение, те виждах всяка нощ.

— Виждала си ме?

— Ти умря в ръцете ми.

Мъжът замълча.

Джен опита да му се усмихне окуражително.

— Да, за мен е също толкова ужасно. Наистина бих искала да зная от какво е белега ти, защото в моя сън раната е от куршум.

— В твоя сън?

Тя кимна. Ужасното чувство за неизбежност отново я връхлетя. Зловещата увереност, че всяка нощ ще преживява смъртта му и ще крещи от мъка, каквато никога дотогава не е познавала. Джен пое дълбоко въздух и опита да се успокои.

Само сънят да не беше толкова реален. И да не го разказваше на самия Рейф.

— В съня ми. Всяка нощ. Зная, че работя в болница в Ричмънд, че е средата на май и че току-що са докарали много ранени войници от Уайлдърнес — битка, превърнала се в касапница, каквато човечеството не помни. Научавам, че си успял да се добереш до моята болница, след като си бил ранен при Спотсилвания, заприличала на кръг от ада. Но ти си съумял да стигнеш до моята болница, където най-сетне те откривам и те притискам в обятията си. Където ти ми обещаващ, че никога няма да ме изоставиш. И умираш.

Джен не усещаше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Не чуваше разтърсващите я ридания. Не можеше да откъсне поглед от Рейф, който стана и приближи към нея.

— През коя година се случва всичко това?

— 1864.

— А коя година е сега?

— 1993.

Той застина за миг, разтревожен и объркан. В тези дрехи приличаше толкова много на Рейф от съня ѝ. Напомняше ѝ за невероятната мъка, която бе изпитала.

— Не мога да го преживея отново — тихо настоя тя. — Не мога.

Рейф пристъпи към нея. Тя опита да се отдръпне, ала нямаше сили.

— Какво имаш предвид? — попита мъжът.

— През целия ми живот хората, които обичам, ме изоставят. Умират. Мислех... че именно от това се страхувам през всички тези години. Но съм се лъгала. Всъщност ти ме караш да се боя.

— Защо, Джен?

— Защото не съществуваш! — извика тя и избърса сълзите си. — Невъзможно е!

— Защо не? — сви рамене мъжът. — Чувствам се като нормален човек.

— Ти съществуваш само в съня ми. Ти си плод на моята невроза, измислен образ, с който се опитвам да докажа, че това, което съм преживяла, не е чак толкова ужасно. Защото когато умираш в ръцете ми... Когато... — Джен избухна в ридания, неспособна да потисне пронизващата я болка. — Ти ми обеща! — извика тя. Искаше да го нарани, задето ѝ бе причинил такава мъка, пък макар и само в съня ѝ. — Ти ми обеща, че винаги ще бъдеш до мен, а ме излъга!

Не си бе дала сметка колко близо до нея е Рейф. Изведнъж се озова в обятията му и, останала без сили, се притисна към гърдите му.

— Може би не съм те излъгал — нежно прошепна той.

Джен гневно го отблъсна, отново обзета от страх.

— Не — настоя тя. — Не е възможно, по дяволите! Нима не разбираш? Потъвам отново в този проклет сън, в който те обичам повече от живота си, а ти отново ще ме напуснеш и този път това ще ме убие. Не мога да го преживея пак. Не мога.

— Ти ме обичаш? — достигна до нея гласът му.

Джен не знаеше какво да направи. Бе в обятията му, където се чувстваше защитена. В прегръдките, където търсеше успокоение, подкрепа, наслада. Познати любими ръце, които събуждаха нежни чувства и красиви спомени. Неоспоримо. Невъзможно.

Немислимо бе да е изпитвала преди подобни чувства. Биха могли да се запечатат в подсъзнанието ѝ само чрез магията на сънищата. Невъзможно бе да обича Рейф. Но го обичаше. Винаги го бе обичала със страст, която я смущаваше, с преданост, устояла на всички трудности, с дълбоко уважение, което го поставяше на първо място в живота ѝ. Дори преди генерал Лий, когато бе срещнала...

Джен рязко се отдръпна.

Мъжът беше като антена, привличаща космическа енергия. Сякаш в миг се бе превърнала във вдовица на войник от армията на Конфедерацията.

Джен не можеше да си поеме дъх. Не бе в състояние да стои спокойно. Понечи да се отдалечи, но Рейф хвана ръката ѝ.

— Наистина ли ме обичаш? — попита отново.

Тя вдигна глава, готова да отрече. Все пак това беше невъзможно. Но щом срещна погледа на Рейф, сърцето ѝ лудо заби. Тя го познаваше. Той сам не се познаваше така добре както го познаваше тя. Знаеше силните му страни и слабостите му, навиците му, любимите му места. Знаеше, че колкото повече го опознава, толкова по-силно го обича.

— Ти си отличен стрелец — рече тя. — Роден ездач, построил своя ферма със собствените си ръце. — Младата жена неочаквано се усмихна. — И с моите. Памук и праскови. Прекрасно кътче, наречено „Седемте сестри“ в памет на твоите лели, които са те отгледали. Не обичаш силен алкохол, но харесваш ябълково вино. Прилошава ти, щом видиш кръв.

— Наистина ме обичаш — усмихна се мъжът.

— Не трябва.

Рейф само поклати глава и нежно прокара пръсти през косата ѝ.

— Няма значение. Обичаш ме. Това е достатъчно.

— За какво? — попита тя и се отдръпна.

— За мен. Когато дойдох в съзнание, се питах къде съм сгрешил. Знаех, че те обичам. Не разбирах, защо ти не ме обичаш.

— Моля?

Усмивката му издаваше искрено задоволство.

— Може би аз наистина съм този мъж, сражавал се във войната между щатите — рече той. — Може би наистина съм умрял и сега се

връщам. Може би никога не съм умирал. Не ме интересува. Важното е, че съм тук сега и каквото и да ми струва, ще те спася.

— И после ще ме изоставиш — настоя младата жена.

— Не мисля, че изобщо някога съм те изоставял — поклати глава Рейф.

Джен инстинктивно протегна ръка, сякаш да се предпази от него.

— Никога не казвай подобно нещо.

— Защо? Нима предпочиташ да не съществувам? Да съм безплътен като призрак? Е, не мисля, че е така, Джен. Осезаемо чувствам, че съм от плът и кръв и се радвам. Още по-щастлив ме прави твоето присъствие. Всичко друго ще дойде от само себе си.

Ала Джен не изглеждаше убедена. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Лесно ти е да го кажеш — намръщи се тя. — Ти знаеш, че си от плът и кръв. А аз как да се уверя?

— Нима това е толкова важно за теб?

— Да, много е важно — въздъхна Джен.

ШЕСТА ГЛАВА

Залостиха капаците на прозорците. Включиха генератора пет минути преди електрозахранването да бъде окончателно прекъснато. Опитаха се да поправят радиостанцията, ала тя бе твърде стара и усилията им бяха напразни. През цялото време никой от двамата не проговори.

Джен непрекъснато си напомняше, че не трябва да се привързва към Рейф. Не можеше да разчита на него. Ала бе длъжна да признае, че ѝ е приятно да усеща близостта му. Той изпълваше къщата с музика, която бе в идеална хармония със звучащата в душата ѝ мелодия. Не можеше да потисне копнежа, който събуждаше в тялото ѝ всяко докосване на мъжа, както и почти болезненото желание да усети ласките му.

Затова се съсредоточи върху бурята, върху къщата и върху задачата да се свърже с Ани — проблем, който с всяка изминала минута ставаше все по-трудно разрешим.

— Не мога да я разочаровам — настоя Джен, заслушана в пронизителния вой на вятъра.

— Навън е тъмно — напомни ѝ Рейф. — Няма да изминеш и десет метра и ще се натъкнеш на някой риф.

— Наоколо няма рифове — уморено го поправи тя. — Само блата.

— Няма значение. Не трябва да излизаш.

Джен прекоси всекидневната, вперила поглед в плътната тъмнина на мястото на прозореца. Капаците осигуряваха чудесна защита срещу бурята, но според прогнозата, най-лошото все още предстоеше. Джен беше неспокойна. Може би заради непрестанните предупреждения на Рейф, може би защото не можеше да се свърже с Ани, но имаше чувството, че нещо не е наред. Неспособна бе да се отърси от усещането за смътна заплаха, което сякаш витаеше във въздуха и безмилостно я задушаваше.

Рейф се отправи към кухнята и Джен го последва.

— Ще ми отнеме само десет минути да прекося острова е мотоциклета — опита се да надвика тя постоянно усилващия се вой на бурята.

— Ще излезеш в урагана с мотоциклет?! Нищо чудно, че съм тук.

— О, престани. Ще отида да го изкарам изпод навеса.

— Няма да ти позволя — препречи ѝ пътя той. — Джен, бъди разумна. Ще опитаме утре сутринта.

— Ами ако бурята не е отминала?

— Ани е с баба си — напомни ѝ мъжът.

— Баба ѝ не вярва, че е възможно малките момиченца да се страхуват — нервно се засмя младата жена.

— Моля те, Джен, почакай до сутринта. Тя ще спи добре през нощта. Обещавам ти.

Джен прехапа устни, за да не му припомни колко измамни са неговите обещания. Започваше да вярва във всичко това. Ако допуснеше, че от болницата с ранени от миналия век Рейф се озовал на нейния бряг, то явно бе попаднала в някаква чудата примка на времето, появила се като резултат от съчетанието на емоционалната ѝ нестабилност и космически смущения, предизвикани от бурята. И може би в нея се бе въплътила загадъчната жена, която бе търсила любимия си в болницата в Ричмънд по време на Гражданската война. И все пак трябваше да има по-приемливо обяснение. Сигурно съществуваше някакво доказателство, че всичко това е странно съвпадение.

Изведнъж Джен рязко спря напред стаята. Инстинктивно вдигна глава, сякаш през пода и тавана на спалнята се опитваше да надникне в прашната тъмна стаичка под покрива. Така поне щеше да си намери занимание, което да отклони мислите ѝ от Ани.

Джен дълго остана неподвижна.

— Да вървим — обади се Рейф, явно отгатнал намеренията ѝ. — Струва ми се, аз също бих искал да зная.

Тя го стрелна с поглед. Къщата потрепери, разтърсена от мощния тътен на гръмотевица. Дърветата жално изстенаха, безмилостно шибани от вятъра. Светът представляваше водовъртеж от енергия, изцяло съсредоточена в тази малка къща. Е, като че ли моментът беше подходящ за смущаване покоя на духовете или може би за

прогонването им. С въздишка на примирение Джен се отправи към стълбите.

Сандъците бяха все още там, притаили се в сенките като дебнещи чудовища. Генераторът не захранваше мъждукащата лампа, затова Джен донесе свещи и електрически фенерчета, които разпръсна из стаята. Сенки пълзяха по стените и танцуваха под звуците на вятъра. Джен отново усети да я побиват тръпки — дали от ужас, или заради лоши предчувствия не беше в състояние да определи. Никога досега не бе вярвала на предзнаменования или предсказания. Ала последните няколко дни бяха променили мнението ѝ.

Първият сандък явно бе принадлежал на загиналия войник от армията на Конфедерацията. Джен нямаше смелост да назове името му сред всички тези сенки, от страх да не извика още един призрак. Всички негови дрехи бяха вътре заедно с бръснача и ремъка за точене, ботушите бяха прибрани на дъното. Тъй като бяха в доста добро състояние младата жена реши да ги даде на Рейф. Имаше също две книги с кожени подвързии, както и купче писма. Джен ги остави встрани.

Прибра всичко останало обратно в сандъка, изумена колко много старинни вещи бе намерила. Зачуди се защо са били скрити, вместо да бъдат повод за гордост. Нашествието на севера, както една нейна приятелка от Атланта наричаше Гражданската война, бе събитие, пред което южняците благоговееха. Все още се представяха като жители на онези щати, в чиито полкове се бяха сражавали прапрадядовците им. Споделяха в кои жестоки и кървави битки са оцелели предците им, кога и къде са загинали. Сабите висяха над камините и множество сувенири украсяваха стените и шкафовете. А нейното семейство бе единственото в Атланта, което не бе притежавало плантация, за която да страда. В дома им никога не се говореше за Гражданската война. Всъщност островът бе цялото им наследство. И някак от само себе си се подразбираше, че единствените богатства тук са океанът и солените блата.

Джен се питаше защо. Учудването ѝ нарасна, когато отвори втория сандък. Защото дрехите, които лежах там, ѝ бяха познати.

Непретенциозни рокли с кринолини, украсени с фина бродерия нощници, ветрила, топли домашни пантофи. Бижута, някои от които невероятно изящни. Джен ги изваждаше едно по едно, задържаше ги в

ръце и изпитваше странна топлина да се разлива по пръстите ѝ. Цяло състояние от скъпоценни и полускъпоценни камъни, неносени близо столетие, заключени на тавана, вместо да бъдат подарени на наследниците заедно с увлекателната история за тяхната притежателка.

Джен се ядоса. Защо не знаеше нищо за тази жена, нейната прапрабаба, ако не се лъжеше. Нямаше представа дори как се е казвала. Откри отговора под нощниците, които все още изглеждаха колосани и сякаш чакаха притежателката им да се върне всеки момент. Беше дневник, каквито са водили всички дами и господа от миналия век. Мъничък бележник с кожена подвързия и избеляла панделка, служила за показалец. Ръцете на Джен трепереха, щом посегна да го отгърне.

Какъв беше този шум?

Тя рязко се извърна, почти очакваше да се озове лице в лице с далечната си прапрабаба, изникнала от тъмнината. Чувстваше присъствието ѝ, усещаше пронизваща болка, неизразима мъка. Бродещата душа на жена, обичала прекалено силно. На Джен ѝ се искаше да поговори с нея. Искаше да чуе гласа ѝ и да разбере какво ужасно наследство е оставила на своята незнайна праправнучка.

Очевидно бе невъзможно. Джен чу нов стържещ звук, но този път от спалнята долу.

— Имаш ли нещо против да се кача при теб? — попита Рейф.

Джен инстинктивно отдръпна ръка от дневника. Не желаше да сподели откритието си с никого. Все пак то беше само нейно. Нейното семейство, нейната история, нейните сънища.

Спомените на Рейф.

— Благодаря ти, че се обади — рече Джен и посегна отново към дневника. Тук е толкова призрачно, че сигурно щях да получа сърдечен удар, ако ти се беше появил най-неочаквано, сякаш от небитието.

На тази светлина мъжът изглеждаше още по-нереален с тези старомодни дрехи. Ала бе все така привлекателен. Джен не посмя да срещне погледа му.

— Добре ли си? — попита мъжът и приклекна до нея. — Забави се цяла вечност.

Младата жена се огледа учудено, сякаш търсеше потвърждение в разхвърляните наоколо вещи.

— Съжалявам. Само се опитах... да подновя запознанството си с моето минало. Ето там съм оставила чифт ботуши, които може би ще ти харесат. Пробвай ги.

Рейф се отдалечи, а Джен отново насочи вниманието си към сандъка.

— Съвсем по мярка са ми.

Джен дори не се усмихна.

— Каква изненада. — Тя внимателно постави дневника върху вещите, които бе отделила от втория сандък. Отлагаше неизбежното, доколкото ѝ бе възможно. Вдигна отново малката кутийка с бижута.

— Трябва да я е обичал много — промълви Рейф зад нея.

Джен подскочи. Това място никак не и харесваше. Сърцето ѝ отново бясно блъскаше в гърдите, сякаш се опитваше да запази не само нейния, но и нечий друг живот. Като че ли спомените, заключени в сандъците, бяха твърде болезнени, за да може да ги понесе сам човек.

— Защо казваш това? — попита младата жена, без да откъсва поглед от златната огърлица е гранат.

— Всички тези бижута са поразително красиви.

Джен кимна. Наистина бяха майсторска изработка. Освен това бяха уникални, каквито човек не би очаквал да види от епохата на Гражданската война. Очевидно бяха правени по поръчка за любимата жена... Погледът ѝ спря на венчалния пръстен. Златна халка, оформена като сърце, хванато от двете страни с ръце.

— Кован пръстен — прошепна Джен с благоговение. Бе поразена от силата на чувствата, вложени в бижута.

— Какъв? — попита мъжът и се настани до нея.

Джен не можеше да стои спокойно. Рейф беше толкова близо, особено в този момент, когато държеше доказателството за искрената му любов... Имаше предвид подаръка на другия мъж... Вече не знаеше какво има предвид. Защото изведнъж бе обзета от необяснима увереност, че този пръстен е бил изработен за нея, за нейната ръка. И никога не е трябвало да бъде свален. Тя изпитваше чувство на облекчение, заедно най-сетне го бе намерила.

— Джен?

Тя потрепери. Рязко затвори кутийката. Златото, гранатите и смарагдите щяха да загубят блясъка си. И спомените щяха да избледнеят.

— Кован пръстен — обясни тя. — Традиционен е за Ирландия. С него се изразява силна любов и дълбока преданост. В Съединените щати е станал популярен през последните двайсет години. Изненадана съм.

— Красив е — рече мъжът. — Какво друго откри?

Джен сведе поглед към сандъка.

— Роклята ми — призна. — Тази от кошмара?

Младата жена кимна.

— Бих искала да проумея всичко това.

— А писма, снимки, нещо друго?

— Дневник.

— Чудесно. Може би ще научим нещо все пак.

Джен не издържа. Най-сетне вдигна поглед към Рейф. Нуждаеше се от подкрепата му, от невероятната сила, струяща от сините му очи.

— Вече не съм сигурна дали искам.

— Зная — рече той и се усмихна окуражително. — Но ми се струва, че си решена да разбереш. Нали затова дойде тук?

Джен с усилие пропъди желанието да се отпусне в обятията му. Копнееше за успокоителните му нежни милувки.

— А какво ще бъде твоето участие? — попита.

— Нямам представа, любов моя — тъжно отвърна той. — Зная само, че трябва да бъда тук.

Джен въздъхна, очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Навън бурята вилнееше, но в малкото помещение бе много по-зловещо. Младата жена се чудеше дали ще оцелее.

— В сандъка има още една кутия — обади се Рейф. — Провери ли какво има вътре?

— Каква кутия? — изумено го изгледа тя.

Мъжът разрови роклите, фустите и нощниците и измъкна малка кутия. Джен отново потръпна. Откъде знаеше той? Какво ли щеше да открие вътре? Усещаше, че е нещо важно, нещо, което непременно трябваше да види. Нещо, което не искаше да види.

Рейф мълчаливо ѝ подаде кутията. Джен сведе поглед към вехтия картон, обвит в избелял сатен. Пое дълбоко въздух и дръпна панделката. Внимателно отвори капака и надникна.

Може би трябваше поне да бъде изненадана. Ала не беше дори учудена. Рейф явно знаеше, че вътре има снимки. Нещо повече, той

знаеше кои са хората на снимките. Красива млада дама с рокля от моаре, на шията ѝ сякаш проблясваше огърлицата от гранати, гъстата ѝ коса бе прибрана в мрежа. Както е била тогавашната мода на снимките, дамата бе застанала зад стол, на който седеше млад офицер в сива униформа. Сабята му висеше отстрани на хълбока.

Ботушите му бяха излъскани до блясък, униформата подчертаваше широките рамене, ръкавиците му висяха на колана. Младата дама бе отправила поглед към офицера, в очите ѝ се четеше обич, в усмивката ѝ се долавяше гордост. Мъжът изглеждаше невероятно сериозен, в очите му се четеше решителност. Може би това беше последната снимка, която двамата си бяха направили заедно, преди той да замине да защитава земята си. Последния път, когато очите им са отразили взаимната им привързаност, щастие, обич. След това е била само войната.

— Винаги съм харесвал червенокоси жени — обади се Рейф, втренчен в младата жена от снимката, която поразително приличаше на Джен.

— Зная — кимна тя, макар да нямаше представа откъде. Но скоро щеше да научи. Защото някой предвидливо бе написал на снимката не само датата — 14 април 1861 година, два дни преди завземането на Форт Съмтър — но и имената на щастливите съпрузи. Дженевив Ан Стентън О'Шей и Рафаел Едмънд О'Шей.

Под тази снимка лежеше фотографията на малко момиченце.

СЕДМА ГЛАВА

„Срещнах го на една танцова забава. Изключително привлекателен млад мъж със сини очи и черна, черна коса. Толкова е галантен, обсипва с комплименти дамите, говори със странен ирландски акцент...“

— Идеята не ми допада.

Джен вдигна поглед от първата страница на дневника на прапрабаба си.

— Имаш ли друго предложение? — попита, зърнала свъсените вежди на мъжа.

— Не. Но тези снимки...

Джен остави дневника в скута си.

— Именно. Снимките. Не само че младите съпрузи приличат на нас двамата, но се оказва, че прабаба ми се е казвала Ани. Също като майка ми. Също като дъщеря ми. Никога не съм знаела, Рейф. По дяволите, все още не зная името на баба си. Предполагам, някой от тези сандъци крие нейния живот и освен това имам ужасното предчувствие, че се е казвала Дженевив. Смятам, че за всичко случило се има основателна причина и се надявам да намеря обяснение в този дневник.

— Не съм сигурен, че би желала да намериш обяснение — настоя той.

Джен скочи на крака.

— Защо не? Какво мислиш, че ще открия? Че съм жената от моя сън? Че починалата ми прапрабаба оказва свръхестествено влияние върху живота ми?

— Не зная — отвърна Рейф и прокара пръсти през косата си. Изглеждаше обезпокоен и развълнуван.

Джен остави дневника и приближи до мъжа.

— Рейф, какво има?

Очите му бяха необикновено искрящи, застинаха. Той поглеждаше към нея, сякаш само с вида си би могла да го нарани.

— Не съм...

— Какво?

Но той само поклати глава. Най-сетне погледът му се проясни и мъжът се взря в нея, ала това само усили безпокойството ѝ.

— Не зная. Също както нямам представа защо онази кутия беше там или защо харесвам червенокоси жени. Не зная защо за мен е съвсем ясно, че ти си единствената жена, която обичам и че животът ти е в опасност.

— И това има нещо общо с дневника?

Той замълча за миг, после кимна.

— Изглежда налудничаво, нали? Имам предвид, че именно аз настоявах да откриеш повече за семейството си. А сега ми се струва, че си открила прекалено много.

Как би могла да му каже, че вече е твърде късно? Че няма човек на този свят, който би могъл да я спре да открие истината? Някъде сред тези редове се криеше обяснението защо жените от нейното семейство така ревностно се опитваха да забравят миналото си. Може би щеше да разбере и откъде се е появил страхът ѝ да не бъде изоставена. Дали бе възможно тази жена фантом, през чиито очи Джен бе успяла да види минали събития, да е заразила далечната си праправнучка с трагедията на своя живот? Рафаел и Дженевив О'Шей бяха имали едно-единствено дете, дъщеричка на име Ани. Според сведенията, с които разполагаше Ани също бе имала едно дете, момиче. Това момиченце беше майката на Джен. И също имаше дъщеря. А в тази къща витаеше призрак, измъчван от непреодолима болка, когото Джен искаше да успокои завинаги.

Трябваше да научи.

— Ти си тук при мен — рече тя. — Не можем да бъдем изненадани. — Ала мъжът не изглеждаше убеден и Джен опита да се защити. — Не аз отворих вратата към миналото, Рейф.

— Чувствам, че не постъпваме правилно.

— Нима не искаш да научиш повече? Господи, та ти не можеш да си спомниш нищо. Познаваш ме, познаваш това място — което всъщност се нарича „Седемте дъба“ — но нищо друго не събужда спомен. Ами ако се окаже, че ти си онзи Рейф, умрял в ръцете на моята прапрабаба?

— И какво ако се окаже така? Нима това ще промени нещо? Ще успее ли тя да си върне съпруга? Ще означава ли това, че съм се влюбил не в жената, в която е трябвало?

— Познаваш ли ме? — попита Джен.

— Казах ти, че те познавам.

— Искам да кажа, познаваш ли ме наистина? Не просто да си спомняш косата, очите и името ми?

— Разбира се, че те познавам! Никога не съм имал съмнение в това. Зная как се смееш и плачеш, колко нежна си с децата. Зная, че никога не съм докосвал нещо толкова прелестно като косата ти и че когато се любиш, пееш...

Джен усети как дъхът ѝ секна. В цялата вселена нямаше човек, който да знае това, освен Майкъл. Никой друг.

Задавиха я сълзи.

— Тогава какво значение има дали ще научиш още? — хрипливо попита тя. Ръцете ѝ трепереха.

— Има значение — нежно промълви мъжът. Очите му бяха потъмнели от измъчващата го болка. — Защото не мога да те загубя отново.

Джен усети как ръцете му я обгръщат и се отпусна в обятията му. Разбираше, че той ще я люби и знаеше, че е готова да му се отдаде. Думите бяха излишни. Джен пламенно откликна на целувката му, като че наистина бе съдържала страстта си цял век. Сякаш на жената от сънищата ѝ бе даден още един шанс да прегърне съпруга си и да се наслади на ласките му.

Джен бе замаяна от щастие. Притисната в прегръдките на Рейф, изпитваше непознато досега удоволствие. Дочу тихия стон на мъжа, когато зарови пръсти в косите ѝ и я привлече към тялото си. Знаеше, че цял живот е чакала да долови този стон, да се наслади на събудените в нея чувства, да срещне този изпълнен с обожание поглед.

Отвън вятърът пищеше и стенеше като изплашена жена. Дърветата се удряха в стените, а шумът на дъжда се смесваше с далечния тътен на гръмотевиците. Къщата сякаш тръпнеше и жаловито негодуваше срещу пристъпите на бурята.

Но в спалнята на Джен бе необичайно тихо. Царуваше приглушената тишина на преоткриването, на внимателното опознаване, на припомнената страст. Джен търсеше Рейф с

инстинктивни движения, на които той жадно откликваше. Двамата се движеха в ритъма на добре познат любим танц, усмихваха се, тананикаха, споделяйки страст, която малцина са привилегирани да изпитат. Страст, събудена от любовта на двама души, които черпеха сила един от друг, които се събуждаха сутрин, нетърпеливи да започнат деня с човека, когото обичаха, на когото се доверяха, у когото търсеха подкрепа.

В тези прекрасни мигове, когато тялото ѝ сякаш се събуждаше за нов живот, а сърцето ѝ бе преизпълнено с любов, каквато си спомняше само в съня, Джен разбра защо другата Дженовив е обичала тъй силно и защо мъката ѝ е била тъй непоносима. Разбра защо другият Рейф бе обещал никога да не я напусне. Защото спомените му, пропити с нейното присъствие, бяха толкова ярки, така силни, че той винаги щеше да бъде до нея.

Джен осъзна, че е открила страшната тайна на своята прапрабаба. Бе напълно сигурна, че тази тайна е свързана с любовта ѝ към мъж. С, любовта ѝ към този мъж.

Джен се, събуди късно през нощта. Рейф лежеше в обятията ѝ, косата му бе разрошена, издаващите безпокойство бръчки по челото му бяха изчезнали. Младата жена се зачуди какво ли ще се случи, когато бурята отmine. Запита се дали той ще се върне там, откъдето бе дошъл, а тя безутешно ще страда за него. След прекрасното преживяване, което бяха споделили, не ѝ се мислеше за това.

Тя внимателно стана от леглото и облече халата си. И докато Рейф спеше, се промъкна във всекидневната и отвори отново дневника на Дженовив О'Шей. Джен не усети как измина тази дълга бурна нощ. Не чуваше нито воя на вятъра, нито грохота на прибоя, нито неспиращия дъжд, превърнал изворите в беснеещи потоци. Бе се потопила в разказа на Дженовив за приближаващата кървава война, разрушила идиличния ѝ семеен живот.

Дженовив била дъщеря на уважаван плантатор, живеещ близо до Атланта. Бе израснала сред аристокрацията на Юга, била глезена и обичана от родителите си, които не я лишавали от нищо. И ето че в една нощ през 1854 година седемнайсетгодишната девойка захвърлила всичко заради любовта си към един непознат. Той се появил на пролетна танцова забава като гост на един от плантаторите. Сред най-елегантните и най-привлекателните мъже на Юга, този мъж в

непретенциозно облекло изпъквал като слънце сред кръжаци около него планети. Дженеви в била заинтригувана, очарована и омагьосана. Рафаел Едмънд О'Шей, морски капитан, който търсел земя, където да се засели, откраднал сърцето на младата жена.

Нейните родители я лишили от наследство. Съпругът ѝ не само бил католик, но и нямал място сред тях. Нито обществено положение, нито семейство, нито традиции. Ала Дженеви в му имала пълно доверие. Защото долавяла силата на волята му, интелигентността, решимостта му. Избягала с него само месец след забавата, жертвайки всичко заради мъжа с очарователна усмивка и смели мечти.

Близко до Савана, двамата заедно построили фермата „Седемте сестри“. Били уважавани и почитани. Там се родила дъщеря им Ан Дженеви в, която била обградена с обич и грижи. И тогава в облог на конни надбягвания Рейф спечелил малкия остров от друг плантатор. И младото семейство се влюбило отново.

Джен прочете нежното описание на усамотения малък остров, където съпрузите О'Шей построили „Седемте дъба“. Имаше чувството, че чува смеха, с който развълнувано споделяли плановете си, тихия шум на прибоя, люлял в прегръдките си младото семейство. Съпрузите бяха посадили сами старите дървета до къщата, за да празнуват годишнините от сватбата си.

С нарастващо вълнение Джен прелистваше страниците, досещайки се какво се е случило. Дженеви в съвсем сама се бе борила да запази земята си, докато съпругът ѝ се сражавал. Заедно с дъщеричката си бе заминала за Ричмънд, където се надявала да помогне с каквото може за победата на Юга. Бе работила до пълна изнемога без почивка, без сън, без дори да помисли да се нахрани.

И тогава, бе чула, че съпругът ѝ е пристигнал в нейната болница.

„Ръцете ми са напоени с кръвта му. Опитаха се да го изтръгнат от прегръдките ми. Но аз няма да им позволя. Не мога да им позволя. Той е моят живот и след като вече е мъртъв, това е краят.“

Джен не проумяваше как Дженеви в е могла да жертва собствената си дъщеря. Но го бе сторила. Бе я оставила при родителите си, съумели да избегнат жестокостта на янките и да преживяват от търговия в Атланта. Фермата „Седемте сестри“ била

опустошена, но островът останал недосегаем за разрухата. И през лятото на 1865 година Джаневив най-сетне се върнала в дома си.

Последната страница в дневника беше написана тогава.

„Положих неимоверни усилия, за да продължа живота си. Зная, че това е неговото желание. Но не мога, дори заради скъпата ми Ани. Вече нямам сили.“

Последните думи на Джаневив О'Шей.

Джен остана дълго време неподвижна, загледана в сенките, шарещи по стените, заслушана в жалния вой на вятъра, който страдаше за бедната измъчена жена, за детето, което бе изоставила, за любовта, променила живота ѝ. Джен не можеше да заплаче, усещаше само непоносима тежест в гърдите. И странно чувство на облекчение.

— Благодаря ти, Джаневив — прошепна тя. — Най-сетне зная поне защо.

И все пак доста въпроси останаха без отговор. Имаше и друга жена, чиято тайна Джен трябваше да разкрие. Чувстваше се толкова изтощена, сякаш през всички тези години Джаневив бе запазила цялата си мъка, за да сподели непосилния си товар със своята далечна наследница. Джен не беше сигурна дали има достатъчно сили, за да я понесе. Нямахте представа каква магия витаеше в тази стара къща, та бе успяла да доведе Джаневив отново в дома ѝ. Но съзнаваше, че вратата наистина е отворена. Трябваше да открие цялата истина и след това да я разкаже на майка си... и на дъщеря си.

Джен хвърли поглед към прозорците. Грохотът на бурята отслабваше. Може би Рейф беше прав. Вероятно днес ще съумее да се добере до изследователската станция и да използва тяхната радиостанция. Надяваше се да успее. Трябваше на всяка цена да се свърже с Ани. Защото спомените по необясним начин се бяха предали на дъщеря ѝ. Увереността, че и тя ще бъде изоставена, както навремето другата Ани.

Джен трябваше да убеди дъщеричката си, че това никога няма да се случи.

Но преди това трябваше да разкрие още една тайна.

Тя надникна в спалнята само за да се увери, че мъжът не е изчезнал. Усмихна се, щом зърна дълбоко заспалия Рейф. Добре че не възнамеряваше да се измъкне навън в бурята. Нейният спасител едва ли би се събудил, за да ѝ попречи.

Влизането ѝ в таванската стаичка се бе превърнало в ритуал. Джен първо отмести капака. После разпръсна фенерчетата и запали свещите една по една, сякаш подготвяше езическо жертвоприношение. Най-сетне се насочи към сандъците, чудейки се коя загадка да разплете. Би могла да избере сандъка на Ани, вероятно пълен с богато украсени с панделки рокли и шапки с пера, толкова модерни в края на миналия век. Ала редът на Ани още не беше дошъл. Първо трябваше да научи съдбата на третата Дженевив, да открие дали наистина историята следва един и същ модел.

Тя отвори сандъка, надявайки се да открие прави рокли с удължена талия и перлени огърлици, толкова популярни през двайсетте години на двайсети век. Вместо това откри куфарче.

— Какво, по дяволите...

— Надявах се да не дойдеш да ровиш тук, преди да съм заминал. Джен едва не събори свещите, докато се мъчеше да се изправи.

— Не — задъхано промълви тя, втрещена с ужас във фигурата, изникнала от сенките. — Не, ти си мъртъв!

— Слуховете доста преувеличават — усмихна се Майкъл.

Джен не можеше да помръдне. Не бе в състояние да разсъждава.

— Защо...

Той сви рамене и приближи към нея.

— Бяха започнали да надушват измамата. Последния път, когато дойдох тук, скрих някои необходими документи. Смятах да ги взема, след като премине бъркотията около погребението, и да замина завинаги. Промъкнах се в къщата миналата нощ, докато ти беше на брега. Но не бях предвидил, че ще си намериш компания. — Той отново сви рамене. — Освен това подцених бурята.

Джен се бе опасявала, че не го познава добре. Нямаше представа колко права е била. Трябваша ѝ няколко минути, за да се досети какви всъщност са били намеренията му.

— Всичко е било нагласено — промълви тя. — Инсценирал си катастрофа в морето, та всички да останат с убеждението, че тялото е било отнесено от теченията... — Мозъкът ѝ трескаво работеше и тя започваше да осъзнава измамата, с която си бе послужил съпругът ѝ. — Документите... Ти си присвоявал незаконно пари от банката.

— Много пари. — Той заплашително пристъпи към нея. — Чудех се дали да ти предложи да дойдеш с мен, но вече не си ми

забавна, Джен.

Сълзи замъглиха погледа ѝ. Предателството на Майкъл се стовари върху гърдите ѝ като разтопена стомана. Гняв и срам се бореха в душата ѝ.

— Значи си се крил в моята къща.

— Боя се, че е така. Което означава, че чух всичко. — Той кимна към пода. Предполагам задължителният четирийсет и осем часов период на траур е свършил, любов моя?

— Не ме наричай така!

Ръката му се стрелна напред. Джен с ужас се втренчи в малкия пистолет, насочен срещу гърдите ѝ.

— Не ревнувам — усмихна се Майкъл. — Но той е усложнение, което не бях планирал.

Джен не можеше да откъсне очи от пистолета.

— А срещата с мен беше предвидил, така ли?

— Е, надявах се да се промъкна незабелязано и да замина, без да разбереш, че съм бил тук. Но след като бях принуден да прекарам толкова време с твоите уважавани предци, ми хрумна друго.

— Какво си намислил?

Мъжът със смях кимна към револвера. Джен усети как кръвта ѝ изстива.

— Изглежда съвсем навреме съм решил да те изоставя. Ако си като всички останали жени в твоето семейство, само след пет години ще си напълно обезумяла. Всички те са били обсебени от любовта си към мъжа, дал името на тази къща. Капитанът от армията на Конфедерацията. Нищо чудно, че майка ти не желае да има нищо общо с тях. Предполагам, решила е, че най-подходящото място за всички тези скелети е таванът. Или може би се е страхувала, че ако научиш за старата фамилна традиция, ще ти хрумнат твърде безумни идеи?

Джен незабелязано заотстъпва назад, надявайки се да достигне сандъка.

— Благодаря ти за урока по история, Майкъл...

— Наистина ми беше изключително интересно — пристъпи към нея той. Черното дуло зловещо зееше насреща ѝ. — Баба ти е приличала удивително на теб. Всъщност дори е носела твоето име, Дженевиу. Майка ти никога не говори за нея, нали? Знаеш ли защо?

Познай как е умряла? — Той кимна към пистолета. — Именно нейната история ми помогна да измисля плана си.

Не бе нужно да ѝ разказва. Джен се досети. Сърцето ѝ сякаш спря. Дъхът ѝ секна. Не, не трябваше да се случи и с нея.

— Самоубийство — рече Майкъл и потвърди подозренията ѝ. — След като съпругът ѝ починал, тя изглежда решила да спази семейната традиция. Била обречена на безсмислено съществуване без любовта на своя живот и всякакви подобни глупости. От всичко, което прочетох тук ми се струва, че традицията е нарушена за едно поколение. — По устните му се плъзна хладна усмивка, очите му блесяха с маниакална решителност. — Доста интересен прецедент, не мислиш ли?

— Но ти не си любовта на моя живот — неволно възрази Джен.

Той отново се разсмя.

— Предполагам тази роля си отредила на безмозъчния тъпак долу?

Джен се бореше за въздух, стремеше да запази самообладание и се молеше Рейф да остане в спалнята, докато тя измисли начин да се измъкне.

— Всеки, който прочете събраните тук документи, няма да се усъмни нито за миг, че си отпратила Ани, също както е сторила баба ти с твоята майка, за да сложиш край на живота си. Тъжно, но предвидимо, нали?

— Аз не съм като баба си.

— Но никой не знае това — ухили се Майкъл. — И никой няма да разбере. Особено след като разпръсна всички тези дневници из цялата къща. Съжалявам, Джен. Говоря сериозно. Пет милиона долара са ми по-скъпи от перспективата да остарея с теб. — Майкъл махна с пистолета. — Хайде, да тръгваме.

— Никъде не отивам с теб. Ще се наложи да ме застреляш тук.

— Та като те намерят да се усъмнят, че не е било самоубийство? И това съм предвидил. Само трябва да взема някой от търкалящите наоколо стари пистолети, останали от дядо ти. Няма смисъл да се съпротивляваш, Джен. Аз спечелих. — Той насочи пистолета почти в упор. — Би могла да ми съдействаш, така ще бъде по-безболезнено.

Ала Джен не възнамеряваше да остане безучастна — Не, Майкъл! — изкрещя тя. — Моля те!

Ала мъжът натисна спусъка.

ОСМА ГЛАВА

Щеше да улучи Джен право в челото, ако не се беше хвърлила зад сандъка. Изстрелът отекна в помещението, а куршумът се заби в стената над нея.

Майкъл изруга и пристъпи напред.

— Не ме карай да те гоня. Не бих искал да те нараня повече, отколкото се налага.

Джен избухна в истеричен смях.

— Ти си невероятен глупак!

Тя се отмести отново и опита да достигне една от старите пушки на стената. Не можеше да стреля, но щеше да я използва като тояга.

Така и не успя да ги достигне. Все още се криеше зад сандъка и се ориентираше за местоположението на Майкъл само по стъпките му. Тъкмо бе минал покрай капака на пода, когато изненадано изруга. Джен надникна иззад скривалището си и зърна изуменото му изражение. Мъжът полетя напред и се стовари по корем на пода. Едва тогава Джен забеляза ръцете, хванали глезените му.

— Удари го! — изкрещя Рейф и се измъкна през отвора. Джен сграбчи една от пушките. Майкъл вече се извъръщаше към новия противник, пистолетът отново проблесна в ръката му. Рейф яростно изрева и Джен знаеше, че ще се хвърли между оръжието и нея. Не трябваше да му позволи да го стори.

Стисна здраво стария мускет. Вероятно с пушката не бе стреляно повече от век, но пък беше тежка. Младата жена бързо се изправи.

Майкъл стреля отново и Рейф изстена от болка. Джен се извърна с пушката в ръце. Рамото на Рейф кървеше. Младата жена извика от ужас и отчаяние. Ала нейният спасител продължаваше да се бори, опитвайки се да притисне Майкъл към пода. Съпругът ѝ риташе и удряше, без да изпуска пистолета.

— Отдръпни се! — замахна с пушката Джен. — Отдалечи се от него, Рейф!

Но той не се подчини. Ако се отдръпнеше, Майкъл отново щеше да се прицели. Поставена в безизходица, Джен стовари пушката върху пистолета.

Двамата мъже изкрещяха и се отдръпнаха. Пистолетът се плъзна по пода. Джен се хвърли да го вземе, преди Майкъл да го е докопал отново. Щом се извърна, видя, че двамата отново са се вкопчили един в друг. Рейф губеше битката. Майкъл понечи да се изправи. Нямаше време за изстрели. Джен замахна отново с пушката и я стовари върху главата на съпруга си.

Прикладът се строши, Майкъл изръмжа от изненада и падна в безсъзнание.

— Рейф? — извика младата жена и хвърли пушката. — Добре ли си?

Рейф не помръдна, втренчил поглед в проснатия на пода мъж.

— Ако кажа, че не съм добре и мен ли ще удариш? — усмихна се той.

Джен неволно се разсмя. Как бе възможно да я накара да се засмее в подобна ситуация? Трепереше като лист, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Съпругът ѝ, когото бе погребала преди пет месеца, лежеше в безсъзнание на пода, а любовникът ѝ, когото бе погребала преди сто години, ѝ се усмихваше, макар да бе ранен.

— Трябва да те отведе при лекар — настоя Джен.

Рейф сведе поглед към рамото си.

— Няма да умра, момичето ми. Но нека се уверим, че той няма да ни създаде повече неприятности. — Той разрови натрупаните вещи и измъкна въже за придържане на завеси. — Не ми ли каза, че той е мъртъв?

Тя овърза здраво глезените на Майкъл, докато Рейф стегна китките.

— Тази тема като че ли става досадна. Бих искала да те запозная със съпруга си Майкъл, който смятах, че е загинал при катастрофа с чартърен полет над Карибско море.

— Какво означава всичко това?

Джен неволно потръпна.

— Това означава, че ще трябва да поискам развод.

Рейф само кимна.

— Той не заслужава да умреш заради него.

Джен внезапно застина.

— Смяташ ли, че това е причината да си тук? От такава смърт ли трябва да ме спасиш?

Той замълча за миг, сякаш обмисляше предположението ѝ.

— Като се вземе под внимание, че през повечето време ти ме спасяваш, изглежда съм изразходвал цялата си небесна сила, за да пристигна тук.

Джен сковано кимна, съзнавайки, че събитията в тази къща са я разтърсили дълбоко. Тази къща.

Джен знаеше, че е длъжна да стори още нещо, преди да излезе оттук. Тя заобиколи стенещия Майкъл и се отправи към сандъка на баба си. Извади куфарчето, на което се виждаха инициалите на съпруга ѝ и го остави встрани. Щеше да предостави на полицията, щом арестуват съпруга ѝ. Дотогава не желаше дори да разбере какво има вътре. Търсеше нещо много по-старо, нещо много по-важно.

Откри го веднага. Сватбена снимка, стара, избледняла, черно-бяла. Образите на съпрузите излъчваха същата обич и всеотдайност, каквато бе видяла и на другата фотография.

На 24 април 1926 година Дженовив О'Шей Каръл се бе омъжила за Едмънд Р. Бърк. Нейните баба и дядо. Джен отново се взираше в собственото си лице.

Младата жена се запита колко ли дълго е била щастлива тази Дженовив. Кога загубата на съпруга ѝ я е накарала да сложи край на живота си. Ала, макар да разбираше какво са преживели тези жени, чиито съпрузи бяха умрели в ръцете им, тя не можеше да проумее как им бе дало сърце да изоставят децата си.

Може би именно затова спомените им бяха така дълбоко проникнали в старата къща, та се намесваха в живота на Джен. Може би тя трябваше да преживее не мъката от загубата на любимия си, а вината заради изоставянето на детето си. Най-сетне разбра защо майка ѝ бе заключила всички тези вещи. Искала е да предпази дъщеря си, а също и внучката си. Може би именно затова все пак не ги бе унищожила.

— Все пак не мога да разбера — промълви Джен, втренчила поглед в жената, която познаваше.

— Какво не можеш да разбереш — обади се тихо Рейф.

Тя се обърна към него. На светлината на свещите той изглеждаше безплътен като образ от избледнял акварел. Нереален като спомен, загубил правдоподобността си от прекалено много разказване. Обзе я ужас. Мисълта, че той ще изчезне преди изгрев — слънце, я изпълни със страх.

— Ако ти си този мъж... — Тя вдигна снимката и я обърна към него. — Ако си всички тези, мъже, защо не си бил тук, когато е трябвало? Защо Ани не е твоя дъщеря? Или така е било предопределено?

Но тя търсеше обяснение на сънищата, които Рейф не можеше да разтълкува.

Джен трепереше, докато превързваше рамото на Рейф в кухнята. Отвън вятърът стенеше и въздишаше. Дъждът и прибой му пригласяха. Дърветата скърцаха, а капациите се тресяха, блъскани от бурята. Джен бе сигурна, че слънцето е някъде над облаците. Отвъд нейния остров животът продължаваше.

А хваната като в капан от бурята, младата жена се бореше, да задържи своя свят и познатата ѝ действителност. Ала всичко ѝ изглеждаше нереално — ужасния кошмар, загадъчната ѝ преданост към мъжа, с когото се бе любила, сякаш се познаваха цял живот, разтърсващото откритие, че съпругът ѝ, когото бе погребала, се е върнал, за да я измами. Той не просто я беше изоставил, не само най-безцеремонно бе пренебрегнал натрапчивия ѝ, напълно обсебил я, страх, а съвсем хладнокръвно се бе възползвал от нея. Спокойно бе подготвил плана си, напълно осъзнавайки какви ще бъдат последствията не само за съпругата му, но и за дъщеря му.

Джен и преди се бе опасявала, че връзката ѝ с действителността е твърде крехка. Сега се страхуваше, че напълно я е прекъснала. Помисли си какво бе преживяла през последните два дни. Спомни си какво бе подозирала, какво бе научила, какво ѝ бе дадено и отнето. И въпреки че усещаше топлата кожа на Рейф под пръстите си, се питаше дали той все пак не е плод на въображението ѝ. Дали всичко тона не бе ужасен сън, от който щеше да се събуди изтощена и напълно обезсилена. Ако изобщо се събуди.

Тя приближи към прозорците, без да забележи изненадата, изписала се на лицето на Рейф.

— Джен?

Сълзи изпълниха очите ѝ, щом чу гласа му. Възможно ли бе той наистина да е тук? Да е от плът и кръв? Нима не бе достойна да изпита любовта, която бяха познали всички нейни предшественички? Няма ли поне веднъж в живота си да получи подарък, който да не ѝ бъде взет? Дочу стъпките на мъжа зад себе си и се опита да прогони и удоволствието, и отчаянието.

Рязко се извърна и попита:

— Кой си ти? — Бе притиснала ръка към гърдите си, сякаш да успокои бясно туптящото си сърце. Опитваше се да изрази с думи непосилната борба, която водеше в себе си. Да се опита да проумее необяснимото. — Защо си тук?

Рейф застина, без да откъсва очи от нея.

— Защото те обичам.

— И Майкъл ми каза същото навремето — поклати глава Джен. — Повтарял ми го е толкова пъти. Защо да ти вярвам?

— Защото ме познаваш.

— И него си мислех, че познавам. Смятах, че познавам и себе си, а дори не подозирах, че съм носила бремето на тези спомени вече толкова години. Нямах представа, че съм способна да обичам мъж така, както обичам... — Тя замълча и притисна ръка към устните си, сякаш би могла да скрие истината.

Рейф внимателно пристъпи към нея и Джен потисна желанието си да побегне. Наистина го познаваше добре, макар да и се струваше невъзможно — косата му, очите, трапчинката на лявата буза, когато се усмихваше. Съзнаваше, че е невъзможно да си припомни подобни усещания. И все пак бяха прекалено силни, за да бъдат плод на въображението. Ала преди да дойде в тази къща, не бе изпитала нито едно от тези чувства. Водеше спокоен безличен живот и не смяташе, че е способна на подобна страст. Не бе и подозирала колко силна е жаждата ѝ за живот.

Бе пораснала, бе се влюбила, сключила брак и родила дете, без дори за момент да се замисли колко богат и разнообразен е животът.

Беше сгрешила. Никога не бе вярвала във вечната страстна любов, ала именно тази любов я бе карала да се буди нощ след нощ. Споделена страст, любов и разбирателство, които нито една жена не би трябвало да познава, защото слея като бе държала Рейф в обятията си, Джен знаеше, че никога не би пожелала да прегърне друг мъж.

А именно удоволствието, което изпитваше само като го погледнеше, я караше да се съмнява в здравия си разум, и реалността на чувствата си.

— Все още нямам приемливо обяснение — нежно настоя Рейф.
— Зная само, че трябва да бъда тук.

Нервният ѝ смях изненада дори самата нея. Тя тръсна глава, сякаш да пропъди обзелата я паника. Обичаше го; Господи, обичаше го толкова много, а бе невъзможно. Напълно невъзможно и все пак тя не можеше да предложи смислено обяснение.

— Трябва да се обадя на Ани. — Джен грабна шлифера си от закачалката.

— Не, Джен. Твърде разстроена си — последва я Рейф.

Тя рязко се извърна. Искаше ѝ се да може да му обясни.

Ала той не помнеше нищо, така че не би могъл да проумее колко безумна е цялата ситуация. Не би разбрал, че единствено Ани може да ѝ помогне да стъпи на земята и да се опомни.

— Той е овързан като коледна пуйка — махна Джен към тавана.
— Не може да ме нападне. Освен това бурята поутихна.

— Поутихна — сграбчи я за ръката Рейф. — Но не е преминала. Защо не изчакаш още малко?

Джен го погледна умоляващо, в гласа ѝ се долавяше паника.

— Не мога. Имам нужда да чуя гласа ѝ, Рейф. Трябва да я успокоя, че всичко е наред. Нима не разбираш?

Измина сякаш цяла вечност, докато той размишляваше над думите ѝ. Джен чувстваше погледа му като ласка, нежна и стопляща. Позната като изгрева на, слънцето. Най-сетне Рейф кимна.

— Идвам с теб.

Джен вече пъхаше в джобовете си инструментите, които щяха да ѝ бъдат нужни, за да разбие вратата на изследователския център.

— Ще се справя и сама.

Дали се боеше, че ако дойде, гой ще донесе и витаещото в тази къща чувство за нереалност? Нямаше представа. Съзнаваше само, че това е единственият ѝ изход.

Рейф все още нахлузваше ботушите си, когато Джен излезе през задната врата. Отказа да се вслуша в думите му, не го изчака да тръгне с нея.

Океанът бушуваше. Дъждът се сипеше по осеяния с отломки пясък. Вятърът бе като живо същество, което бясно връхлиташе върху растенията. Изследователската станцията беше на около четири километра. Ала Джен не се замисли дали е разумно да тръгне в бурята. Бързо пое на север. Не чуваше нищо, освен свирещия вятър, грохота на разбиващите се в брега вълни, плющенето на дъжда. Не виждаше нищо на повече от три крачки пред себе си. До слуха ѝ не достигна затръшването на вратата, когато Рейф изскочи от къщата, нито внезапния му вик, че си е спомнил...

Трябваше да стигне до тази радиостанция. Трябваше да открие света — остатъка от своя свят. Никога не бе изпитвала подобен ужас. Дори в деня, когато напразно търсеше баща си, дълбоко в себе си знаеше, че той вече няма да се върне. Хората я гледаха състрадателно, взимаха я на ръце, обаждяха се по телефона на майка ѝ. Полицията бе открила Джим Карсън мъртъв на паркинга. Бе починал от сърдечен удар.

Ала сегашният ѝ страх надминаваше дори ужаса, който бе, изпитала, когато видя как приятелят ѝ Еди изчезва под водата и осъзна, че никога вече няма да изплува.

Нищо не можеше да се сравни със сегашното чувство на неизбежност. Джен не бе в състояние да го проумее, нито да го прогони. Знаеше само, че ако не се добере до тази радиостанция, безценният подарък от миналото ще ѝ бъде отнет. Ако не се убедеше, че всичко това е действителност, то щеше да се стопи и да изчезне.

Трябваше да се обади на Ани.

След петнайсет минути Джен достигна потока. Взря се във водната стихия, превърната от бурята в смъртоносен водовъртеж и пое по брега, за да потърси брод. Свела глава, за да се предпази от дъжда, тя не забеляза, че приближава към група дървета. Не видя как вятърът огъва дебелиите стволоче сякаш са тръстики. Не зърна опасността. Не чу тревожния глас на Рейф, който се втурна към нея през дъждовната пелена.

— Джаневив, спри! Спомних си! Майкъл не те уби! Ти се удави!
В същия миг един от стволоче се прекърши и полетя към нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ударът я зашемети. Както се бореше срещу вятъра, Джен политна назад и се подхлъзна на ронливия бряг. Зърна водата, която се носеше с бясна скорост под краката и, осъзна, че веднъж паднала в нея, никога няма да успее да се измъкне и течението ще я погълне. Защото макар да живееше на остров, Джен не умееше да плува.

— Рейф! — неволно извика тя.

И той в миг се озова до нея. Бос, гол до кръста, мократа му коса бе залепнала за челото му, превръзките — подгизнали. Беше като страховито видение, втурнало се в бурята.

Спасител със силни ръце, сигурен в себе си.

Джен се бореше за живота си. Размахваше ръце, за да запази равновесие, краката ѝ търсеха твърда почва, устните ѝ бяха разтворени в ням вик на ужас. Стори ѝ се, че чува смразяващ кръвта тътен. Затвори очи и затаи дъх. Усети как някой силно стисна ръката ѝ и изведнъж се озова във въздуха.

Той я дръпна само миг преди брегът да се срути напълно и да бъде отнесен към океана. Неспособна да потисне разтърсващите я тръпки, Джен се отпусна на земята. Отметна косата от очите си и се взря в появилия се като по чудо свой спасител.

Той седна до нея, дъждът яростно ги шибаше, вятърът дърпаше косите им.

— Как успя? — усмихна се тя. — Помислих си, че ще умра.

— Не и този път, любов моя. Не сега — поклати глава Рейф.

— Но как се досети къде да ме намериш?

— Спомних си.

Джен не бе в състояние да промълви нито дума. Изведнъж ѝ се прииска да не знае. Тези кристалносини очи криеха толкова много тайни, толкова много спомени, които тя не бе сигурна дали желае да сподели.

— Какво си спомни? — попита тихо. Не се чудеше как се чуват тъй добре през рева на бурята. Вятърът все още измъчваше дърветата,

вълните яростно се разбиваха в брега. Но тук, в тази малка падина, двамата сякаш бяха защитени.

Рейф кимна към бушуващата река.

— В каква опасност ще попаднеш.

— Но аз мислех...

— Не съм тук, за да те спася от Майкъл — поклати глава Рейф.
— Всъщност ти се справи сама, без моята помощ. Тук съм, за да те спася от самата теб.

— Ти беше... Но откъде знаеш?

— Зная, защото не съм от твоето минало. А от бъдещето ти — усмихна се мъжът.

— От бъдещето — повтори Джен и седна в стария люлеещ се стол във всекидневната.

Преоблечен в сухи и топли дрехи, Рейф се наведе над телефона в скута си и кимна.

— Това е дълга история.

— И бурята ще бъде доста продължителна — намръщи се Джен.
— Поглези ме.

— Не искаш ли да поправа телефона, за да се обадиш на Ани? — усмихна се той.

— Откъде знаеш, че телефонният кабел е отрязан? — затаи дъх Джен.

— Спомних си. Това е едно от нещата, за които никой не намира обяснение, когато те намират. Телефонът е прекъснат. Предполагам, Майкъл е отрязал кабелите, за да ти попречи да повикаш помощ. Имаш късмет, че обичах да си играя с антични джунджурии.

— Не сте имали...

— Само оптични кабели и сателити. Мисля, че ще успея да го поправа до петнайсетина минути.

— Трябва да помисля какво ще кажа на Ани.

Рейф остави телефона на масата. Стана и подаде ръка на Джен. Щом младата жена се изправи, той я отведе до канапетото, където седна до нея, хвана ръката ѝ и заговори:

— Зная, че сигурно ще ти се стори доста странно...

— Не по-странно от всичко, случило се през този уикенд.

— Не бъди толкова сигурна. И аз смятах, че съм се озовал на брега ти, за да ти спася живота.

— Нали вече изяснихме това — нетърпеливо се обади Джен.

— Не сега — възрази мъжът. — Тогава.

— Тогава?

— През 2120 година. Тогава има друга Дженевиу...

— Моя наследничка?

— Твоята праправнучка.

Джен смяташе, че вече нищо не може да я изненада или трогне. Бе сгрещила. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Внучката на нейната внучка. Невероятно! Още не бе навършила трийсет години, а знаеше, че името ѝ, спомените ще бъдат продължени толкова далеч в бъдещето.

— А тя... прилича ли на мен?

— Така мислех — горчиво се усмихна Рейф. — Тя притежава твоя талант, твоята страст...

— Но с нея всичко е наред, нали? Спаси ли я?

— Направих всичко, което беше по силите ми, но тя беше толкова отчаяна и обезверена...

— Отчаяна? За какво говориш?

Рейф пое дълбоко въздух. Смело погледна Джен в очите, макар да знаеше, че ще отгатне чувствата му.

И Джен разбра. Сърцето ѝ замря, завладяно от неопишуема мъка.

— О, не, Рейф. Не го е направила.

Мъжът стисна ръката ѝ. Ала Джен едва-едва усещаше докосването му. Мислеше единствено за онези други жени, чиито избледнели фотографии майка ѝ бе скрила, за да я предпази.

— По времето, когато съм роден, самоубийството ти се бе превърнало в легенда сред жените от рода О'Шей? — обади се Рейф.

— Самоубийството ми?! Но аз никога...

Мъжът тъжно се усмихна.

— Нямало е как да разберат. Никой от тях не се досетил. Намерили са те след бурята, напълно облечена. Изхвърлена на брега. Всички дневници били разпръснати из къщата, сандъците били разтворени, а съдържанието им извадено. Майка ти била заключила всичко, за да те предпази, за да не бъдеш обсебена от наследството на жените в рода О'Шей.

Когато видяла всичко, стигнала до същия извод, който направил и съдебният патолог. Самоубийство. Самоубийство, което не само възстановило традицията. Дъщеря ти изпитвала благоговение и

преклонение. Боя се, че след смъртта, ти, тя така и не могла да се възстанови напълно.

Джен се бореше за глътка въздух. Не можеше да си представи, че е причинила такава болка на детето си, на наследничките си до четири поколения напред.

— А какво се случи с твоята... Джен?

Рейф смутено сви рамене.

— Измъкнах пистолета от ръцете ѝ — отвърна и притисна Джен в прегръдката си, за да заглуши болезнения ѝ стон. — Джен, струва ми се, че все още не си разбрала. Ние променихме всичко. Попречихме на Майкъл да осъществи плана си и да се измъкне. Предотвратихме удавянето ти и създаването на легендата за жените О'Шей. Също както майка ти е стремил да постъпи.

— Ани... — прошепна Джен и отправи поглед към телефона.

— Сега ще имаш възможност да ѝ покажеш грешките, направени от предшественичките ѝ и да я предпазиш от тях. Може би тя ще научи децата и внуците си.

— Само като си помисля как тя е щяла да повярва, че съм я изоставила, когато всъщност аз бях тръгнала да ѝ се обадя именно, за да не се чувства самотна. Щяло е да бъде ужасна грешка.

— Да, Джен. Ето защо смятах, че е толкова важно да се върна, да бъда тук до теб.

— Все още има нещо, което не разбирам — настоя тя. — След като всичко това е предопределено от съдбата и ние непрекъснато сме се прераждали, за да се срещнем, защо в моя живот няма Рейф? Нали всички останали са имали?

— Ти също си имала — увери я нежно мъжът. — Направих разследване, докато се опитвах да помогна на Джени. Имала си приятел, когато си била малко момиченце. Много близък приятел.

— Господи! — Очите на Джен се разшириха от изумление. — Еди! Едмънд Р. Маккалпин. — Тя се обърна към мъжа, когото обичаше толкова отдавна. Когато щеше да обича вечно. — Бяхме само на седем. Дори не знаех, че се е казвал Едмънд Рафаел. — Учудено поклати глава. — Значи си ме спасил два пъти в един живот.

— Удоволствието беше мое — усмихна се Рейф и я целуна.

Джен се сгуши в прегръдките му, мислеше за любовта, неподвластна на времето, за неугасващата страст, събуждала живот

след живот. Спомни си удоволствието и радостта, които бе изпитала в обятията на този мъж и прие безрезервно присъствието му.

Дълго време двамата останаха прегърнати. Наслаждаваха се на хармонията помежду си, жадни за любовта, изгубена прекалено много пъти.

Джен имаше толкова много въпроси — за Рейф, за живота му, за всички негови предци. Искаше да научи всичко за мъжа, когато имаше щастието да притиска в прегръдките си. Ала имаше и други въпроси, които не й даваха мира. И знаеше, че не може да ги избегне.

— Ти си фермер, нали? — прошепна тя със затворени очи.

— Може да се каже. Отглеждам коне.

Джен кимна, изведнъж доловила старото ехо от миналото, гласовете на онези жени, държали своето бъдеще в ръцете си, без да съзнават силата си.

— Спомняш ли си другите? Знаеше, че не е нужно да му обяснява.

— Имам съвсем откъслечни спомени — отвърна Рейф. — Започна по същия начин както при теб, сънища за Ричмънд, за острова, за удавяне, спомени за другите Дженовив. Само че аз вече имах Джен, която да обичам. Ала всеки път, когато се опитвах да открия нещо, с което да й помогна, се чувствах обсебен от теб. Не можех да повярвам на историята, която се разказваше.

— Рейф.

Той вдигна ръцете й към устните си и нежно целуна дланите.

— Да, любов моя.

Сълзите се затъркаляха по бузите й, докато Джен се опитваше да събере смелост, за да върне щедрия дар.

— Трябва да се върнеш — прошепна тя през сълзи. — Трябва да спасиш нея.

— Не зная как се озовах тук — призна той и се усмихна за изненада на Джен. — Но съм сигурен, че не е нужно да се връщам.

— Но, Рейф, ти принадлежиш на другата Дженовив. В твоето време.

— Нима си толкова нетърпелива да се отървеш от мен? — дяволито проблеснаха очите му.

— Но твоят живот е там. Работата ти, твоята Дженовив.

— Никога не съм се чувствал добре в своето време, Джен. Отглеждането на коне не е процъфтяващ бизнес през двайсет и втори век.

— Нима животът не е по-хубав? — недоумяващо попита младата жена.

— В някои отношения е по-добър, в някои — по-лош. Но през последните пет години се опитвах да науча колкото мога повече за теб, за двайсети век и мисля, че искам да отглеждам коне тук, с теб и Ани. Мисля, че принадлежа на твоето време.

— Но какво ще се случи с другата Дженевив?

— Ти си моята Дженевив — нежно я целуна той. — Това се опитвам да ти обясня през цялото време. Джен от моето време ми е братовчедка. Обичам я, но никога не съм бил влюбен в нея. Влюбих се в теб в мига, в който за първи път видях снимката ти.

— Твоя братовчедка?

— Точно така — усмихна се той.

Джен усети как сърцето ѝ прелива от любов и щастие. Чувствата я заливаха като пълноводна река, увличаха я във вихъра си, издигаха я до неподозирани висини.

Ще остане. Той иска да остане. Тук с нея.

— Толкова ли е лесно? — попита тя.

Рейф я притисна в прегръдките си. Взря се напрегнато в очите ѝ.

— Не мислиш ли, че е време жените от рода О'Шей да намерят щастие в любовта? А също и мъжете, в които те се влюбват. Помисли за това. Ще се оженим и ще имаме още деца. Аз ще отглеждам коне, а ти ще започнеш свой бизнес, ще остареем заедно и съдбата ще бъде принудена да ни дари с внуци. И този път ще бъдем в състояние да ги отгледаме и възпитаваме както трябва.

Джен не знаеше да се смее ли, да плаче ли, да пее ли.

— Ще можем ли да го направим?

— Не зная. Но нима преди две седмици ти е минавало през ума, че ще направим всичко това?

— Добър довод — разсмя се Джен. Пое дълбоко въздух, без да обръща внимание на ударите, разносящи се от тавана и издаващи нетърпението на Майкъл. Хвана ръката на Рейф и сплете пръсти с неговите, заразена от ентузиазма му. За първи път през живота си разбираше какво означава „щастие.“ И то само в този живот.

— Нека се обадим на Ани — прошепна тя. И когато вдигна слушалката, осъзна, че за първи път през живота си не се страхува. Нито от миналото, нито от бъдещето, нито от неизвестното, защото навсякъде съществуваше радост и тъга. Джен знаеше, че следващите няколко месеца няма да бъдат леки. Налагаше се да бъде разследвано престъплението на Майкъл, очакваше я развод, както и финансовите усложнения от всичко случило се. Трябваше да помогне на мъжа от бъдещето да се приспособи към нейния свят, необходимо бе да обясни на майка си, положила толкова усилия, за да я предпази от същия този мъж, защо всичко ще бъде наред.

Но бъдещето бе поднесло на Ани и Джен безценен подарък, който двете бяха чакали толкова дълго. И Джен нямаше търпение да го сподели с дъщеря си.

— Последен въпрос — рече тя, докато набираше номера.

— Откъде е белегът ги?

— Друга война? — сви рамене мъжът. — Битката не беше така жестока и медицината е доста напреднала.

— Дрехите ти...

— Обяснението е съвсем просто — дяволито се усмихна той. — Беше лято. През лятото вече не се носят много дрехи.

Джен усети как бузите ѝ пламват.

— Навик, който бихме могли да възприемем и в твоя век — предложи той; — Съгласна ли си?

— Веднага след сватбата — отвърна Джен. — Но само насаме.

Да, бъдещето изглежда все по-хубаво и по-хубаво, помисли си тя с усмивка, заслушана в звъна на телефона в другия край на линията.

Издание:

Катлийн Корбел. Мъжът от сънищата

Редактор: Теодора Давидова

ИК „Арлекин“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.